

İSRAİLİ İSRAİLİLERİNİZ

Yıldızlarla Hasbihal

Sabahın Eşsiz Anılarıyla Sabahın

MARUF AÇIL

9
SERİSİ

Yıldızlarla Hasbihal

MAHMUT AÇIL

Yıldızlarla Hasbihal

MAHMUT AÇIL

YILDIZLARLA HASBİHAL

Copyright © Rehber Yayınları, 2008

*Bu eserin tüm yayın hakları Işık Yayıncılık Tic. A.Ş.'ye aittir.
Eserde yer alan metin ve resimlerin Işık Yayıncılık Tic. A.Ş.'nin önceden
yazılı izni olmaksızın, elektronik, mekanik, fotokopi ya da herhangi bir kayıt
sistemi ile çoğaltılması, yayımlanması ve depolanması yasaktır.*

Editör
Ali BUDAK

Görsel Yönetmen
Engin ÇİFTÇİ

Kapak
İhsan DEMİRHAN

Sayfa Düzeni
Ahmet KAHRAMANOĞLU

ISBN
978-975-6096-06-2

Yayın Numarası
07

Basım Yeri ve Yılı
Çağlayan Matbaası Sarnıç Yolu Üzeri No: 7
Gaziemir/İZMİR
Tel: (0232) 252 20 96
Aralık 2008

Genel Dağıtım
Gökkuşuğu Pazarlama ve Dağıtım
Merkez Mah. Soğuksu Cad. No: 31 Tek-Er İş Merkezi
Mahmutbey/İSTANBUL

Tel: (0212) 410 50 60 Faks: (0212) 445 84 64

Rehber Yayınları
Emniyet Mahallesi Huzur Sokak No: 5
34676 Üsküdar/İSTANBUL

Tel: (0216) 318 42 88 Faks: (0216) 318 52 20

www.rehber yayinlari.com

İÇİNDEKİLER

Önsöz.....	9
Giriş (Duâ Niyetiyle).....	11
Cennet Sultânı.....	16
Işık Çağlayanı Yıldız Yağmuru	23
Yâr-ı Vefâdâr.....	32
Tunç İradeli, Polat Sineli Yiğit!.....	48
Zinnûreyn.....	61
İlmin Kapısı	69
Kutlu Sahabi.....	77
Ümmetin Emîni	82
İlk Ok	90
Peygamber Kalkanı	101
Peygamber Havârîsi	110
Teslimiyet Kahramanı.....	122
Koca Sultan.....	127
Seni Cennet'e Melekler Uğurladı	131
Gök Yüzlü, Gökçek Yüzlü Genç.....	142
Allah Kılıçlarından Bir Kılıç	151

*Her biri yıldız olan sahabilerin
hayatlarını her
daim örnek almalarını
gönülden arzuladığım,
bahçemizin en güzel gülleri
biricik kızım Ebru ile
oğlum Maksut Eren'e...
Ve; gönlünü ve zamanını
çocuklarımızın iyi yetişmesi için
hiç usanmadan harcayan
eşim Sevda'ya.*

*“Sakın terk-i edebden, kûy-ı mahbûb-ı Hudâ’dır bu
Nazargâh-ı ilahîdir makâm-ı Mustafâ’dır bu”*
(Nâbî)

ÖNSÖZ

Varlığımızı lütfeden sonsuz kerem sahibi, bu nimeti en güzel şekilde değerlendirmemiz için bizlere kendilerinde güzel örnekler olan peygamberleri göndermiş; onları “Ufuk İnsanlar” olarak zihinlere ve kalplere rehber kılmıştır. Varlığının gayesini idrak, insanoğlunun maddi manevi huzurunun temel taşıdır. İnsanoğlu hayat okyanusunda huzur limanlarını ararken bu ötelere soluklu rehberlerden uzak kaldığı zamanlarda hayatın dev dalgalarından “hiçlik” limanlarına sürüklenmiştir.

Mevlana: “Padişahın biri, seni bir görevle bir ülkeye gönderse ve sen o işten başka bir iş yapmış olsan bile, o vazifeyi yerine getirmemişsen hiçbir şey yapmış sayılmazsın. Bunun gibi insan da bu dünyaya bir iş için gelmiştir. Desen ki,” Ben işi beceremiyorum; fakat başka çok iş görüyorum.” Heyhat, sen başka iş için yaratılmış değildin. Bu tıpkı padişah hazinesine layık bir kılıcı alıp bayat et doğramaya benzer. Ya da altın bir çanak almışsın da içinde turp kaynatıyorsun. O halde kendini boşa harcama, zira Tanrı katında çok değerlisin.” der. Bu sözler hüznü bir gurbette haliyle, kâliyle İslâm’ı temsil eden gözyaşı insanına sarılıp

ağlayan ve onu da ağlatan “Ömrümü heder ettim.” diyen, yeni Müslüman olmuş Amerikalı bir iş adamını hatırlattı. Demek ki maddenin mananın üstüne kara bir bulut gibi çöktüğü günümüzde de insanlar iyi örnekleri gördüğü zaman renkleri, dilleri hayat tarzları ne olursa olsun insanlığını idrak ediyor ve geçmiş bir ömre nedamet gözyaşları dökebiliyor. İnsanlık, iyiyi güzeli Hakkı temsil edenlere belki hiçbir döneminde bugünkü kadar ihtiyaç duymadı. Muhakkak ki bu ulvi temsil ve tebliğ yollarından biri de yazıdır. İstikbal bahçesine güzel tohumlar atmaktır yazmak. Ve güzel yazılar, güzel eserler asırları aşır her devirde çiçek açan bir tohumdur âdeti. Sahabe, Allah Resûlü’nün: “Gökteki yıldızlar gibidirler, hangisine tutunursanız kurtuluşa erersiniz.” dediği insanlığın zirvesinde örnek hayatlar.

“Yıldızlarla Hasbihal” her devirde okunması gereken bu abidevi hayatları bir ışık demeti olarak insanımıza sunuyor. Allah Resûlü’nün en yakınındaki insanların zirve hayatları inceliklerle dolu sözleri bu kitabın sayfalarını gül bahçelerine çeviriyor. Değerli dostum, kıymetli edip Mahmut Açıl Bey, dilin bir eseri geleceğe taşıyan çok önemli bir yapı taşı olduğunu bildiğinden bu güzel hayatları anlaşılır ve akıcı bir dille yansıtmış. Eseri okurken sade bir dil ve Türkçe’nin güzelliğine sahip bir üslûp bizleri farkında olmadan saadet asrının güzellikler dünyasına sürüklüyor. Doğrusu okuyucuyu yormayan fakat edebiliği de ön planda olan bu eserin özellikle gençlerimizin zihinlerinde, kalplerinde kalıcı izler bırakacağına inanıyorum. Bu güzel çalışmaya imza atan eğitimci yazar Mahmut Açıl Bey’i tebrik ediyor, güzel kaleminden daha nice güzel eserler bekliyoruz.

Tahir Taner

GİRİŞ (DUÂ NİYETİYLE)

“Ey bizim Kerim Rabb’imiz!

Bize bu dünyada da iyilik ve güzellik ver, âhirette de iyilik ve güzellik ver, ve bizi cehennem ateşinden koru” derler.” (Bakara, 2/201)

“Ey Yüceler Yücesi!

Allah hiçbir kimseyi güç yetiremeyeceği bir şekilde yükümlü tutmaz. Herkesin kazandığı iyilik kendi lehine, işlediği fenalık da kendi aleyhinedir. Ya Rabbenâ! Eğer unuttuk veya kasıtsız olarak yanlış yaptıysak bundan dolayı bizi sorumlu tutma. Ya Rabbenâ! Bizden öncekilere yüklediğin gibi ağır yük yükleme. Ya Rabbenâ! Takat getiremeyeceğimiz şeylerle bizi yükümlü tutma. Affet bizi, lütfen bağışla kusurlarımızı, merhamet buyur bize! Sensin Mevlâmız, yardımcımız! Kâfir topluluklara karşı Sen yardım eyle bize!.” (Bakara, 2/286)

“Ey Merhametliler Merhametlisi!

Aslında, herkesin kapılarını yüzümüze kapadığı ve çığ-

lıklarımıza kulaklarını tıkadığı dönemlerde dahi, Senin kapıların müracaat eden herkese açık, lütuf ve ihsanların sağanak sağanak, teveccühlerin de başımızın üzerindeydi. Yoldan çıkan biz, yolsuzluk yaşayan biz, ufkumuzu karartan da bizdik. Ey bizi hiçbir zaman terk etmeyen Rabb'imiz, şu renk atmış simalarımıza, şu tekleyen nabızlarımıza, şu ritmi bozulmuş kalplerimize ve şu yürekler acısı hâlimize merhamet buyur da, içinde bulunduğumuz kahredici şu sıkıntılardan bir çıkış yolu göster ve dirilmemize izin ver. Çaresizlikle kıvranırken dahi ümitle çarpan sinelerimize, yaşlarla dolan gözlerimize, hacâletle kızaran yüzlerimize şefkatle teveccüh buyur, bir kez daha kapı kullarını bağışla.”¹

Ve yüzü suyu hürmetine kâinat yaratılan, “Samimi Hak dostları ve vefalı Peygamber yaranları” olan, Sahabe-i Kiram gibi bir cemaati her yönüyle örnek olacak şekilde yetiştiren ve onları birer muallim, birer mürşit ve birer rehber hüviyetinde diğer milletlerin imdadına gönderen ve böylece maddi terakkinin ve manevi tekâmülün ilk tohumlarını atan ve her türlü kurtuluşun zeminini hazırlayan Hz. Muhammed (sallallahu aleyhi ve sellem) binlerce, yüz binlerce salât u selam olsun.

Yüce Mevla Fetih Sûresi'nde buyuruyor ki; “Muhammed Allah'ın elçisidir. O'nun beraberindeki müminler de kâfirlere karşı şiddetli olup, kendi aralarında şefkatlidirler. Sen onları rükû ederken, secde ederken, Allah'tan lütuf ve rıza ararken görürsün. Onların alâmeti yüzlerindeki secde izi, secde aydınlığıdır. (İla ahir.)” (Fetih, 48/29)

Onların saçtığı ışık kıyamete kadar devam edecektir. Bu

¹ M. Fethullah Gülen, *Örnekleri Kendinden Bir Hareket*, s. 99-100.

ışıklardan biri de bir yaz döneminde beni ve ailemi çekmişti kendine. Nereden ve neden dolayı karar verdik bilemiyorum. Bir akşam aniden Eyüp Sultan'ı ziyaret etme arzusu doğdu içimize. Geciktirmedik ve aynı günün gecesinde çıktık yola.

Sabah namazını Rabb'im lütfetti Eyüp Sultan Camiinde kıldık. İşte elinizdeki bu kitabı o gün o saatte yazmaya başladık.

İlk yazılan sahabe, ilk kaleme alınan sultan, ilk görülen yar ve yaren Ebû Eyyub el-Ensârî oldu. Kabri başında dua ederken; "Ey Koca Sultan, Can Sultan, Canım Sultan.." diye hitab ettik, "Koca Sultan" diye anlattık birbirimize yol boyunca ve yazılan ilk yazımız "Koca Sultan" oldu. Kendi huzurunda, kabri başında.

Elinizdeki kitabımızda on altı sahabe efendimizi bir de günümüzde yaşanan sahabe hayatı benzeri bir hayatı aktarmaya çalıştık sizlere.

Ve kitabın dilini mümkün olduğunca sade, anlaşılır kılmaya çalıştık. Üslup ise akademik olmaktan uzak olsun diye düşündük. Samimi, içten ve senli benli... Kabul buyurlarsa efendilerimiz, biraz da naz makamı kullandık.

Malumunuz üzere sahabe efendilerimizin sayısı hakkında kesin bir bilgi elimizde mevcut değildir. Lakin birçok araştırmacının belirttiği kanaat, bütün sahabelerin sayısının yüz binin üzerinde olduğudur. Mesela, Veda Haccı'na kırk bin, Tebük Seferi'ne ise 70 bin sahabenin iştirak ettiği söyleniyor.

"Ashabım yıldızlar gibidir. Hangisinin (istikamet ve salah yo-

lunda rehber olarak) arkasından giderseniz hidayete erersiniz. (Doğru yolu bulur kurtulursunuz.)” buyuruyor Sultanlar Sultanı, Kâinatın Efendisi Hz. Muhammed (sallallahu aleyhi ve sellem). Biz de her birini kendimize rehber etmesi için Rabb’imize dua ediyoruz. Birini diğerine tercih etmek gibi bir sû-i edepten irak olmak arzu ediyoruz.

Rabb’im nasip ederse elimizin yettiği, dilimizin döndüğü nispette her biri birer yıldız olan efendilerimizin hayatlarını anlatmaya ve yazmaya devam etmek arzusundayız.

Şimdilik herhangi bir sıra gözetmeksizin Efendimiz’in (sallallahu aleyhi ve sellem) etrafındaki yıldızlardan on altısının hayatından kesitler sunduk.

Hz. Hatice; ilk sultan, cennet sultanı, sadık, vefakâr ve edep abidesi ilk eş.

Sonra Hz. Âişe; ışık çağlayanı, yıldız yağmuru. Ümmü’l-Mü’minin. İslâm âleminin annesi. İffet ve ismet madeni.

Ve dört halife (Hulafâ-i Râşidin); Yâr-ı vefâdar, sıddık Hz. Ebû Bekir; tunç iradeli, polat sineli yiğit, adalet timsali Hz. Ömer; edep abidesi, haya timsali, iki nur sahibi, zinnûreyn, Hz. Osman ile; ilim şehrinin kapısı, sohbetlerin değişmez ve en güzel ismi Hz. Ali..

Devamında ise, Efendimiz’in (sallallahu aleyhi ve sellem) bir hadis-i şerifinde ifade buyurduğu henüz hayatta iken cennetle müjdelenen, Aşere-i Mübeşşere’den olan; İslâm adına çekilen ilk okun sahibi Hz. Sa’d Bin Ebi Vakkas; cömertliği ile dillere destan Abdurrahman Bin Avf; ümmetin emini Ebû Ubeyde Bin Cerrah; Peygamber kalkanı Talha Bin Ubeydullah; Efendimiz’in (sallallahu aleyhi ve sellem)

havarisi Zübeyr Bin Avvam, teslimiyet Kahramanı Said Bin Zeyd.

Sonrasında ise; bir dönem Mekke'nin en zengin ailelerinden birisi iken şehit olduğunda bedenini örtecek kefen bulunamayan gök yüzlü, gökçek yüzlü Mus'ab; cenazesini meleklerin taşıdığı Sa'd Bin Mu'az; ve Allah Kılıçlarından bir kılıç Halid Bin Velid. Elinizdeki kitabın yazılmasına vesile olan Koca Sultan Ebû Eyyub el-Ensari.

Anlatılan vak'alarda mümkün olduğunca üslupta samimi olmaya çalıştık. Hadis-i Şeriflerde anlatılan olayları hikâyeleştirdik. Kaynak olarak Kütüb-i Sitte, Sahabeden Günümüze Allah Dostları (Hilyetü'l-Evliyâ), Cennetle Müjdeleyen On Sahabi, Diyanet Yayınlarının çıkardığı İslâm Ansiklopedisi ve M. Fethullah Gülen Hocaefendi'nin değişik kaynaklardaki yazıları ve sohbetlerinde anlattığı sahabe efendilerimizle ilgili bilgileri esas kabul ettik. Bununla beraber ulaşabildiğimiz birçok kaynağa daha başvurduk.

Resûl-ü Ekrem (sallallahu aleyhi ve sellem), “Ashabım yıldızlar gibidir. Hangisinin (istikamet ve salah yolunda rehber olarak) arkasından giderseniz hidayete erersiniz. (Doğru yolu bulur kurtulursunuz.)” buyuruyor. Yıldızlardan bir kesit sunmaya çalıştık.

Rabb'im bizi ve sizi onların yoluna uyan ve onlardan asla ayrılmayan kullardan eylesin.

Mahmut AÇIL

CENNET SULTÂNİ

Güzellik, akıl, ilim, irfan,
Hayâ, edep ve iffet âbidesi.
Gül kokulu, gül yüzlü annemiz.
Anaların en şereflişi,
Anaların en merhametlisi ve en soylusu.

Bir gece gördüğün rüyada, ay senin evine girmiş ve
ayın nuru hanenden çıkıp bütün âlemi aydınlatmıştı.

Güzele güzellik, cömerte civanmertlik, iffetliye edeb ya-
raşır.

Sende ise bunların hepsi ve dahası vardır.

Sen daha cahiliye döneminde bile insanlar arasında tâ-
hire (pak) lakabına mazhar olmuşsun.

Rüyan kutlu olsun.

Rüyanla mutlu olasın.

Akraban Varaka bin Nevfel bu rüyayı duyunca seni
müjdeledi.

“Âhir zaman peygamberini duydun mu?” dedi.

“Âhir zaman peygamberi seninle evlenir ve senin zamanında O’na (sallallahu aleyhi ve sellem) vahiy gelir. Dininin nuru tüm âlemi doldurur.”

Kutlu olsun ey Müminlerin anası.

Kutlu olsun Efendimiz’in (sallallahu aleyhi ve sellem) dünya ve cennet yoldaşı.

Kutlu olsun ümmetin kadınlarının en hayırlısı.

Kutlu olsun Efendimiz’in (sallallahu aleyhi ve sellem) çocuklarının anası.

Kutlu olsun tüm İslâm âleminin anası.

İlk sen Müslüman oldun. İlk sen nurlandın. İlk sen şereflendin.

Heyecandan kalbin göğüs kafesine sığmadı ey Hatice.

Heyecandan yerinde oturamadın.

Kalktın, hemen evine gittin ve bekledin sultanların sultanının gelmesini.

Bekledin hânene güllerin dolmasını.

Doğru sözlü, emin.

Güvenilir, güzel huylu.

Kâinâtın sultanı.

Sultanların şâhi.

Bahçenin en güzel gülü.

Gül kokulu, gül yanaklı Efendimiz (sallallahu aleyhi ve sellem) henüz yirmi beş yaşındaydı.

Senin kervanını Şam’a ticaret için götürecekti.

O'ndan (sallallahu aleyhi ve sellem) daha emin, O'ndan (sallallahu aleyhi ve sellem) daha soylu kimse yoktu.

O'nun (sallallahu aleyhi ve sellem) nezâketini, O'un (sallallahu aleyhi ve sellem) nezih ve pâk cemâlini görünce hayran kaldın.

Hayran kalmamak mümkün değildi ki,

O'nu (sallallahu aleyhi ve sellem) görüp sevmemek,

O'nu (sallallahu aleyhi ve sellem) görüp bağlanmamak imkansızdı.

Kervan yola çıkmaya hazırды.

Develerin en güzelini sultanlara lâıyk bir şekilde donattın ve hizmetkârın Meysere'yi, Efendimiz'in (sallallahu aleyhi ve sellem) emrine verdin.

Sonra Meysere'yi karşına alıp, "O'nu (sallallahu aleyhi ve sellem) bu deveye büyük bir hürmetle bindirip, yularını da eline al. Kendini o hazretin hizmetkarı bil! O'na (sallallahu aleyhi ve sellem) sormadan sakın hiçbir iş yapma ve O'nu (sallallahu aleyhi ve sellem) korumak için canını esirgeme.." diyerek tembihte bulundun.

Yolculuk boyunca Kainatın Sultanı'nın üzerinde olağanüstü haller zuhur etmişti ve buna oradakilerle beraber kölen Meysere de şahit olmuştu.

Kervanın dönme vakti geldiğinde, sen sabırsızlanmıştın ey Hatice!

Her gün hizmetçilerinle beraber evinin damına çıkıp, O'nun (sallallahu aleyhi ve sellem) yolunu gözlüyordun.

Bir gün ansızın uzaktan deveye binmiş bir kimse gördün.

Üzerinde bir bulut vardı.

Kuş şekline girmiş iki meleklerle beraber O'na (sallallahu aleyhi ve sellem) gölge yapıyordu.

Gelenin kim olduğunu anladın ve sevindin ey Hatice!

Kalbin ferahladı, sıkıntın azaldı.

Gönlün gül, dilin bülbül oldu.

Efendimiz'deki (sallallahu aleyhi ve sellem) bu güzellikleri görünce O'nun (sallallahu aleyhi ve sellem) peygamber olacağını anladın ey Hatice.

Hele bir de yolculuk sırasında cereyan eden olağanüstülükleri Meysere sana büyük bir heyecanla anlatınca.

O'na (sallallahu aleyhi ve sellem) olan sevgin arttı, O'nun (sallallahu aleyhi ve sellem) hanımı olup hizmetiyle şereflenmek arzusu doğdu içinde.

Oysa ki sen hem mevki sahibi, hem de çok zengin olduğun için Mekke'nin en soyluları seninle evlenmek için can atıyorlardı.

Her şeylerini vermeye hazırıldılar.

Ama sen, dünya yaratıldı yaratılalı yeryüzüne gelen ve bundan sonra da gelecek olan canlılar arasındaki en soylu, en kutlu ve en güzel insanı bulmuşsun.

O'nu (sallallahu aleyhi ve sellem) görmüş, O'na (sallallahu aleyhi ve sellem) hayran olmuşsun.

Mevki sahibi ve zengin kimseleri hep reddettin.

Gözün O'ndan (sallallahu aleyhi ve sellem) başkasını görmez oldu.

Gönlün O'ndan (sallallahu aleyhi ve sellem) başkasını almaz oldu.

Nefise binti Müniyye, bu hali sezip, araya girdi.

“Ya Muhammed!” dedi.

“Sizi evlenmekten alıkoyan nedir?”

Efendimiz buyurdu ki;” Evlenmek için yeterli para elimde mevcut değildir!”

Nefise binti Müniyye; “Ya Muhammed! Eğer iffetli ve şerefli, mal ve cemal sahibi bir hatunla evlenmek istersen, sana yardım hususunda hizmetine hazırım.” dedi..

Sendin o iffetli ve şerefli, mal ve cemal sahibi kadın ey Hatice!

Sendin tüm Müslümanların anası, şerefli ve soylu hanım.

Sendin tüm sıkıntılı anlarında Kâinâtın Sultânı'nın (sallallahu aleyhi ve sellem) can yoldaşı.

Kimse olmadiğı dönemde destekçisi.

Herkesin sırt çevirdiğı bir anda yardımcısı.

O'na (sallallahu aleyhi ve sellem) ilk inanan, O'na (sallallahu aleyhi ve sellem) ilk cemaat olup, beraber ilk namaz kıldın.

Efendimiz (sallallahu aleyhi ve sellem), amcalarıyla istişâre ettikten sonra seninle evlendi.

Efendimiz'in (sallallahu aleyhi ve sellem) amcası Ebû Talib, bugün ziyafeti için bir deve kesip, o güne kadar görülmemiş bir yemek verdi.

Sen hem cesur, hem yürekli, hem sâdık, hem tâhir, hem iffetli hem de Efendimiz'e (sallallahu aleyhi ve sellem) yürekten bağlıydın.

Daha evliliğinin ilk günlerinde tüm varlığını Efendimiz'e (sallallahu aleyhi ve sellem) hediye edip; "Bu malların hepsi yüce şahsınıza aittir. Ben de size muhtâcım ve minnet altındayım." diyerek sonsuzluğa talip oldun.

Cebraîl (aleyhisselâm) yerle gök arasında bembeyaz kanatlarıyla Hira Dağı'nda Efendimiz'e (sallallahu aleyhi ve sellem) görünüp ilk vahyi getirince Efendimiz (sallallahu aleyhi ve sellem) ilk seninle paylaştı.

İlk sen gördün, ilk sen duydun.

İlk sen bağrına bastın Kâinatın Sultânını (sallallahu aleyhi ve sellem).

Efendimiz (sallallahu aleyhi ve sellem), Cebrâîl'in kendisine öğrettiği gibi abdest almasını öğretti sana.

Sonra O (sallallahu aleyhi ve sellem) imam oldu beraber durdunuz Yüce Mevla'nın (celle celâluh) huzuruna.

Sen Resûlullah'ın (sallallahu aleyhi ve sellem) çocuklarının anası.

Sen tüm müminlerin anası.

Sen anaların en kutsalı.

Sen anaların en şereflişi.

Sen kadınların en hayırlısı.

Sen Kâinatın Sultânının eşi, can yoldaşı; dert ortağı.

Sen Yüce Allah'ın (celle celâluh), sana Cennette, inciden bir ev ile müjde verip selam yolladığı Cennet Sultanı.

Hiç tereddüt etmeden iman edip inanan ilk kadın.

İlk Müslüman.

İlk dost.

Sen, Hatice binti Huveylid.

...

İŞIK ÇAĞLAYANI YILDIZ YAĞMURU

Adın Âişe.

Lâkabın Sıddîka.

Ünvanın Ümmü'l-Mü'minîn.

Hilm sahibi, büyük insan, kutlu insan Sıddık, Peygamberlerden sonra gelen en büyük insan, Hz. Muhammed'in (sallallahu aleyhi ve sellem) en aziz, en sâdık, en yakın, en can arkadaşı Hz. Ebû Bekir'in (radiyallahu anh) güzeller güzeli, biricik kızı.

İslâm âleminin annesi.

İffet ve ismet mâdeni.

Sen doğduğunda Ebû Bekir'in yüzünde güller açmıştı.

Sen doğduğunda Ebû Bekir'in saadeti yüzündeki pırıltılardan damla damla aksediyordu.

Sen doğduğunda annen Ümmü Rûmân'ın yüzünde benek benek çizgiler gözlerinde iki damla yaş vardı.

Sonra o kutlu sahabi, babaların en şerefliyelerinden Hz. Ebû Bekir (radiyallahu anh), anneni teselli etti.

“Ya Ümmü Rûmân!” dedi.

“Ya Ümmü Rûmân, üzme tatlı canını. Bu evlat benim değil mi, kız veya erkek olmuş, ne önemi var? Ben Kureyş’in kötü adetlerine kurban edecek değilim kızımı.”

Ne büyük bir baban vardı senin.

Ne kutlu.

Ne şerefli.

Sonra annen Ümmü Rûmân’ın yüzü aydınlandı birden, gözleri büyüdü.

“Ya Ebâ Bekir!” dedi. “Sağ ol! İnşallah onu sana lâıyk şekilde büyütürüm.”

Sen Ebû Bekir’e lâıyk bir şekilde büyüdün.

Sen Efendimiz’e (sallallahu aleyhi ve sellem) eş olacak şekilde büyüdün.

Sen tüm İslâm âleminin anası.

Sen kutlular kutlusı.

Sen iffet ve ismet mâdeni.

Sen Âişe-i Sıddîka olarak büyüdün.

Sen, nur yumağı olan bir hânenin iki kızından biriydin.

Ablan Esmâ da İslâm’la hayat bulmuş, ebediyetin eşsiz incilerine sahip olmuştu.

Baban Hz. Ebû Bekir’in evinde Kur’ân nağmeleri çağlıyordu.

Baban Kur’ân’ı yanık ve içli sesiyle okur, Kur’ân okurken gözleri pınar pınar akardı. Sen de onu, yanakların iki elinin arasında büyük bir huşû içinde dinlerdin.

Kulağında tevhid nâmeleri, gönlün eşsiz incilerle doluydu.

Daha küçüktün.

Henüz çocuk.

Bir gün arkadaşlarıyla toplanmış “karınca” oyunu oynuyordun.

Sen en çok “karınca” oyunu ile “tahterevallî” oyununu severdin.

Oyunun en heyecanlı yerinde Allah Resûlü (sallallahu aleyhi ve sellem) geldi.

Karıncalar içinde bir de kanatlı at.

İnsanlığın Efendisi (sallallahu aleyhi ve sellem) bu hâle nazar etti.

Ve gülümsedi.

“Ya Âişe!” dedi.

“Bu nedir?”

Sen hiç tereddüt etmedin.

“Bu bir at,” dedin.

“Hiç kanatlı at olur mu?” dedi, Efendimiz (sallallahu aleyhi ve sellem).

“Olmaz olur mu, Ey Allah’ın Resûlü! Hazret-i Süleyman’ın atları kanatlı değil miydi?” dedin o kıvrak zekânla.

“Evet, öyleydi.” buyurdu Resûlullah (sallallahu aleyhi ve sellem).

“İşte bu da öyle, Ey Allah’ın Resûlü (sallallahu aleyhi ve sellem)” dedin.

Kevser havuzunun sahibi, nihayetsiz olan mülkün seyyidi, Hz. Muhammed (sallallahu aleyhi ve sellem), sendeki bu dikkat, hâfıza ve kıyâs kuvveti karşısında tebessüm buyurmuştu.

Ebû Tâlib ve Hz. Hatice vefat etmişti.

Kainatın Sultanı (sallallahu aleyhi ve sellem) Kureys içindeki en büyük iki desteğini ve dayanağını yitirmişti.

Kendinden ve sözlerinden habersiz birkaç sefil, sevinç çılgınlıkları atıyordu:

“Muhammed’in işi bitmiştir. Onun sonu yakındır. Onun yıldızı söndü. Bitişini seyredin.” diyerek dolaşıyorlardı ortalıkta.

Resûlullah (sallallahu aleyhi ve sellem) Yüce Yaratıcı’dan destek istedi.

Açtı ellerini dua dua tüllendi sözleri, gözleri ve tüm hisleri.

Sonra sen uygun görüldün Alemlerin Rabb’i (celle celâluh) tarafından.

Senin nikâhın kıyıldı göklerde Resûlullah’a.

Sen henüz küçüktün, gençtin.

Ama son derece zeki, dirâyetli ve bilgindin.

Sen Mü’minlerin anası, gönüllerin sultânıydın.

Sen ilk kadın müçtehit’tin.

Sen kendi dünyanda gezinirken, Resûlullah bir gün sana, “Ey Âişe!” dedi.

“Ey Âişe! Cebrail sana selam yolluyor!” .

Kalbin bir güvercin kalbi gibi çarptı.

Heyecandan neredeyse yerinden çıkacaktı.

“Aleykümselam!” dedin. “Ona da selâm olsun. Benim göremediğimi o görür.”

Hatta sen fıkıh ve hadis ilminde o derece derinleştin ki; bir gün Ebû Mûsâ el-Eş’arî, şöyle söylemişti: “Biz, Resû-

lullah'ın (sallallahu aleyhi ve sellem) ashabı olarak bir hadisi anlamakta güçlük çektiğimizde, onun anlamını Âişe'ye sorar ve ondan mutlaka bir cevap alırdık.”

İmam Zührî ise senin için: “Eğer Âişe'nin ilmi bütün kadınların ilmi ile kıyaslanırsa, O'nun bilgisi ağır basacaktır.” diye sitâyîşle bahsetmişti..

Sen nazlı bir sultandın.

Sen Resûlullah'ı kıskanır ve O'na (sallallahu aleyhi ve sellem) nazlanırdın.

Öylesine içten, öylesine sevgi dolu bir aile hayatınız vardı ki; Efendimiz (sallallahu aleyhi ve sellem), seninle sohbet etmekten ve sorularına cevap vermekten hoşlanırdı.

Hiçbir zaman bilmediklerini ve anlamadıklarını sormaktan çekinmezdin.

Biliyor musun Ya Âişe?

Resûlullah (sallallahu aleyhi ve sellem) seni çok severdi.

Sebepsiz değildi bu sevgi.

Lüzumsuz, asla.

Efendimiz'e, (sallallahu aleyhi ve sellem) hanımları arasında yalnızca senin yanındayken Vahiy geliyordu.

Sen faziletli bir sultandın yâ Âişe.

Sen gül bahçesinin en güzel gülü.

Sen Efendimiz'in hem eşi, hem sırdaşı, hem de dostuydun.

İffet ve ismet sedefi Âişe!.

Sen Sonsuzluk Nebisinden inciler aldın, her zaman, her fırsatta O'na (sallallahu aleyhi ve sellem) hizmet ettin ve O'nun (sallallahu aleyhi ve sellem) mübarek sözlerini muhafaza ettin.

Yine bir keresinde Allah Resulü (sallallahu aleyhi ve sellem), şöyle buyurmuştu:

“Mutedil hareket ediniz, insanları kendinize çekiniz, sevindirici haberler veriniz! İnsanlara Cennet’i kazandıran; amelleri değil, Allah’ın rahmetidir!”

Ey Âişe! Hadisin son kısmı dikkatini çekti ve meraklandı: “Ya Resûlullah!” dedin.

“Ya Resûlullah! Sizin amelleriniz de mi sizi Cennete götürmez?”

“Götürmez” dedi Kâinatın Sultânı.

“Eğer Allah’ın rahmeti yetişmezse, götürmez.”

Dakikalarca düşündün yâ Âişe!

Dakikalarca boynunu büktün düşüncelere daldın.

Kim bilir neler düşündün ve kim bilir önünde ne kapılar açıldı.

“Âişe. Âişe, su gibi duru.

Işık çağlayanı, yıldız yağmuru.

Bu âlem içinde bir başka güzel.

Onu ışıklarla süslemiş ezel.”

Naz makamını en çok sen kullanırdın Efendimiz’e.

En çok sen nazlanır, en çok sen sevilirdin.

Hatta bir gün Bedir Gazası için sefere çıktığınızda, Efendimiz seninle yarış yapmıştı.

Ve yarış Kainat’ın Sultanı kazanmıştı da sen üzülmeysin diye, “Ya Âişe! Bu Zü’l-Mecâz’daki koşunun karşılığıdır!” diye tebessüm etmişti.

Zü’l-Mecâz’da bir zaman sen kazanmıştın koşuyu.

Ya da Efendimiz (sallallahu aleyhi ve sellem) öyle sanmanı murad etmiş ve öyle göstermişti.

Kara gökler kara bulutlarla kaplanmıştı.

Medine’de münâfıkların pis solukları kol geziyordu.

Zehirli nefesler, katran karası kalpler.

Senin Efendimizle beraber çıktığın bir seferde ablan Es-mâ Hatun’un verdiği gerdanlığı kaybetmeni fırsat bildiler.

Zehirlerini kustular, kinlerini saçtılar.

Alınları Yüce Allah tarafından damgalı ve gönülleri gizli şirkin yatağı zehirli münâfıklar sana çamur attılar ey Anam!

Tıpkı hâlis yünden oluşan kumaşlara dişlerini batırıp kemiren güveler gibi İslâm’a zarar vermek için çırpınıp duran münâfıklar.

Elbette Yüce Allah (celle celâluh) iffet âbidesi, Mü’minlerin anası, Efendimiz’in pak ve temiz zevcesini yani seni Ey Âişe, yalnız bırakmayacaktı.

Elbette ki, Yüce Mevlam (celle celâluh) senin:

“Hiç dinmeyecek mi hicrânım benim?

Nasıl da yanmada bu cânım benim,

Ey yıldızlar dolu mâvi geceler!

İstirapla dolu her ânım benim!

Derdim baştan aşkın, öyle zaman ki,

Ancak Hak’tan olur dermânım benim.”

Nâmelerini ve inlemelerini duyacak ve cevap verecekti.

Çünkü sen gözünü gönlünü Allah’a açmış, yalnız O’ndan (celle celâluh) yardım dilemiş ve yalnız O’na (celle celâluh) sığınmıştın.

“Bu vaziyette ancak Yüce Allah’a sığınırım. Yalnız O’-

nun yardımını isterim! Vallahi, ben kendim için de, sizin için de Yakub'un oğulları ile olan misalinden başka getirecek misal bulamıyorum. Nitekim o zaman O, "Artık bana düşen güzelce sabredip katlanmaktır. Sizin, şu söylediklerinize karşı yardımına sığınılacak ancak Allah'tır.." demişti. diyerek sığındın seni yaradan Rabb'ine.

Müjde Ey Âişe!

Müjde Ey İffet âbidesi!

Müjde Ey Mü'minlerin anası!

Göklerin kapısı açıldı.

Cebrâil bembeyaz kanatlarıyla yücelik âleminden yer-yüzüne süzüldü.

Kâinatın biricik yaratılış sebebi, Allah'ın sevgilisi, Hz. Muhammed Mustafa (sallallahu aleyhi ve sellem) inen âyetleri tane tane okudu:

"O iftirayı çıkarırlar, içinizden küçük bir gruptur.

Siz o iftirayı kendi hakkınızda fenâ bir şey sanmayın, bilakis o sizin için hayırlıdır.

O iftirâcılara gelince, onların her birinin kazandığı günah nispetinde cezası vardır.

Bu yaygaranın elebaşlığını yapan şahsa ise cezanın en büyüğü vardır.

Siz ey mü'minler! Bu dedikoduyu daha işitir işitmez, mü'min erkekler ve mü'min kadınlar olarak birbiriniz hakkında iyi zan besleyip, "Hâşâ, bu besbelli bir iftirâdan başka bir şey değildir." demeniz gerekmez miydi?"

... Diye devam eden âyetler Resûlullah'ın dudaklarından döküldükçe Mekke bayram ediyor, Medine Kurban kesiyordu.

Gönüllerden nur ırmakları akıyor, dillerden inciler dökülüyordu.

Ey Âişe! Allah'ın Sevgilisi'nin (sallallahu aleyhi ve sellem) Sevgilisi.

Ey Âişe! Semâdan inen âyetle temize çıkan iffet âbidesi. Peygamber şâiri Hassân Bin Sâbit, senin için şu mısraları söylemişti:

“O bir su kadar duru ve bir elmas gibi ak.

Sanki cennet ufkundan çağlayan billur ırmak.

Odur iffet timsali, güzelliğin iklimi,

Ve o eşsiz inciye denk tutayım ben kimi?”

Sen daha gözünü dünyaya açar açmaz irfân pınarından su içmiş.

Sen daha gözünü dünyaya açar açmaz edep incileriyle bezenmiştin.

Sen daha gözünü dünyaya açar açmaz kutlular kutlusu Ebû Bekir'in hânesine bir ay parçası gibi düşmüştün.

Bilir misin Ey Âişe?

Bir gün Cebrâil, yeşil bir ipek kumaş üzerinde senin resmini Allah Rasûlü'ne getirmiş ve şöyle demişti:

“Ey Allah'ın Rasûlü! Dünya ve ahirette bu senin zevcendir.”

Kutlu olsun Ey Âişe!

Hem dünyada hem ahirette.

Kutlu olsun Ey Sultân!

Hem burada hem orada.

Kutlu olsun Ey Sıddîka!

Hem cennette hem Firdevs'te.

Kutlu olsun Ey Ümmü'l-Mü'minîn!..

YÂR-I VEFÂDÂR

Yâr-ı vefâdâr.

Sıddîk.

Aziz dost.

Hicrette yol arkadaşı.

Mağara dostu.

Dünya yaratıldığı andan beri, peygamberlerden sonra gelen insanların en faziletlisi.

Sohbet-i Nebeviye'nin ilk gülü.

İlk dost.

En güzel dost.

Azaptan azad edilmiş manasında "Atîk".

Dürüst, emin, iffetli ve sâdık olduğun için "Sıddîk".

Sen ne kadar kutlu bir sahabîsin ki, Rabbim'in (celle celâluh), "Ben O'ndan râzıyım, acaba O da Benden razı mı?" hitabına mazhar oldun.

Rabbin senden razıydı ey Evvâh!

Sen, şefkat kahramanı ve merhamet âbidesi olduğun için “Evvâh”dı bir ismin de...

Allah Resulü (sallallahu aleyhi ve sellem), senin için, “Kim Cehennem’den âzâd olan birine bakmak isterse, Ebû Bekir’e baksın.” demişti.

Sen Cennet ehliydin, Cennet yamaçlarından bakıyor, Cennet yamaçlarında geziyordun daha hayattayken.

Mekke’nin en zenginleri arasında olmana rağmen, tüm malını mülkünü Allah yolunda infak ettin.

Eski elbiseler giydin onca zenginliğine rağmen.

Varını verdin, yoğunu verdin.

Sen vermenin ilk örneđiydin.

Sen Zü’l-hilal’din.

Miraç hâdisesinden sonra müşrikler Efendimiz’i (sallallahu aleyhi ve sellem) yalanladılar.

Dediler, “İmkânsız, inanmıyoruz, bir gecede Beytü’l-Makdis’e gidip gelmene.”

Sana sordular.

Dediler, “Ya Ebâ Bekir! Muhammed, bir gecede Beytü’l-Makdis’e gidip geldiğini söylüyor. Sen ne dersin bu işe?”

Sen ne diyebilirdin ki?

Sen Sıddîk’tın!

Sen Atîk’tin!

Sen Evvâh’tın!

Sen Zü'l-hilal'din!

Sen Hilâfetü Rasûlillah makâmına ulaşacaktın!

Sen Resûlullah'ın (sallallahu aleyhi ve sellem) yiğitlerinin en yiğidiydin!

Sen Yâr-ı Vefâdâr'dın!

Sen başka ne diyebilirdin ki?

“Şayet” dedin, “Şayet, bunu O (sallallahu aleyhi ve sellem) söylüyorsa, doğrudur.”

“O (sallallahu aleyhi ve sellem) ne söylüyorsa doğrudur.”

“O (sallallahu aleyhi ve sellem) ne diyorsa Hak'tır.”

“O (sallallahu aleyhi ve sellem) ne söylüyorsa ben de onu söylüyorum.”

Daha çocukken, baban seni bir gün Kabe'ye götürmüştü de, sana putları göstererek, “Senin ilâhın bunlardır.” demişti.

Henüz çocuktun.

Daha küçüktün.

Ama inanmadın babana.

Tapınmadın, kendini korumaktan âciz taş parçalarına.

Alaya aldın onları.

Dedin, “Haydi, doyurun benim karnımı, bana elbise verin.”

Sonra güldün, eline birkaç küçük taş aldın ve kırdın üç beş zavallının yaptığı putları.

Bir gün, bir rüya gördün.

Rüyanda, gökten dolunay indi. Ka'be-i Muazzama'ya geldi ve sonra parça parça oldu. Parçalar Mekke'deki her evin üzerine düştü ve sonra tekrar bir araya gelerek göğe yükseldi. Fakat senin evine düşen ay parçası evinde kaldı ve tekrar göğe yükselmedi. Sen evin kapısını kapatarak ay parçasının çıkmasına mani oldun.

Rüyayı Rahip Bahîra, tabir etti.

Ve seni müjdeledi.

“Kutlu olsun ey Ebû Bekir.

Kutlu olsun.

Mekke'de nûr doğacak.

Mekke'de hidayet nûru her eve yayılacak.

Ve Mekke'de sen ilk Müslümanlardan olacaksın.”

Sonra sana dedi. “Şimdi sen hemen memleketine dön! O'na ulaş! O'na vahiy gelmeye başladığında, git herkesten önce O'na îmân et!”

Sen iman edenlerin ilkiydin Ey Ebû Bekir.

Sen seçilmiş bir kuldun.

Efendimiz tebliğe başlayınca O'na (sallallahu aleyhi ve sellem) sordun: “Peygamberlerin peygamber olduklarına dair delilleri vardır. Senin delilin nedir?”

Efendimiz (sallallahu aleyhi ve sellem), hem seni, hem herkesi şaşkırtan bir cevap verdi:

“Peygamberliğime delil o rüyadır ki, bir Yahudi aliminden tabir istedin. O alim “Karışık bir rüyadır, itibar edilmez.” dedi. Sonra Rahip Bahîra, doğru tabir etti. Ya Ebâ

Bekir, seni Allah Teâlâ'ya ve Resulüne iman etmeye davet ederim.”

Hiç tereddüt etmedin, hiç duraksamadın...

“Bismillah, ya Allah...

Şehâdet ederim ki, Allah vardır ve birdir. Muhammed (sallallahu aleyhi ve sellem), O'nun (celle celâluh) kulu ve elçisidir.”

Ne durdun, ne duraksadın.

Efendimiz (sallallahu aleyhi ve sellem), senin için: “Kimi İslâm'a çağırıdımsa, muhakkak onda bir duraksama, bir tereddüt olmuştu. Ama Ebû Bekir, İslâm'ı teklif ettiğimde, ne duraksadı, ne de tereddüt gösterdi.” buyurmuştu.

İman hem nurdur, hem kuvvettir.

Sen hem nurlandın, hem kuvvet kazandın.

Sen hakiki imanı elde ettin ve kâinata, Efendimiz'le (sallallahu aleyhi ve sellem) omuz omuza meydan okudun.

Ölümlle tehdit edildin, yurdundan kovuldun, hakir görüldün.

Lâkin yılmadın ey Ebû Bekir.

Bir an olsun Resûlullah'ın yanından ayrılmadın.

Mekkeli müşriklerin eziyet ettiği köleleri satın aldın ve hürriyetlerine kavuşturdun.

Sen onları Allah rızası için aldın ve âzâd ettin.

Senin tek gâyen rızâ-i ilâhî idi.

“Kim” dedi, Yüce Rabbimiz, “Kim, (fakirlere) verir, (günahlardan) korunursa ve en güzel sözü doğrularsa, ona kolaylaştırırız.” (Leyl, 92/5-7)

Cesur, gözü pek kahraman Ebû Bekir.

Hemen koştun Mescid-i Haram'a vardın.

Meydan okudun müşriklere, meydan okudun tüm dünyaya.

“Ey, Mekke ahâlisi! Bütün kâinatın yaratıcısı olan Allah Teâlâ'yı bırakıp, niçin gidip, bu âciz putlara tapıyor, onlara yüz sürüyorsunuz. Gelin, Allah aşkına gelin, Allah'a ve O'nun (celle celâluh) rasulü Muhammed'e (sallallahu aleyhi ve sellem) iman edin.”

İnanmadı müşrikler, Ey Ebû Bekir.

Bilmediler, bilemediler.

Sana el kaldırdılar, bayılıta kadar dövdüler.

Ne kadar zararda olduklarını hesaplayamadılar.

Akşama kadar baygın yattın.

Akşam olup da gözünü açtığında, söylediğin ilk söz; “Resûlullah ne yapıyor? O nasıl?” oldu.

Artık sen yoksun. Sadece O (sallallahu aleyhi ve sellem) vardı. O'nun (sallallahu aleyhi ve sellem) emri, O'nun (sallallahu aleyhi ve sellem) davası vardı.

Cömert Ebû Bekir.

Civanmert Ebû Bekir.

Tebük Savaşı öncesi Resûlullah, Bizans'a karşı savaşacak ordunun teçhizatı için halktan yardım istediğinde, neyin var neyin yok getirmiştin.

Hız. Ömer, adalet timsali, cesaret âbidesi sahabi...

Seni geçmek için bir an fırsat kolluyordu.

Emir gelmişti.

Emir Nebiler Sultanı'ndandı.

Bizans'a karşı savaşıacak ordu için sadaka verilecekti.

Hız. Ömer neyi var neyi yok hesaplamış ve malının yarısını getirmişti.

Efendimiz sordu, "Ya Ömer, Sen çocuklarına ne bıraktın?" diye.

"Getirdiğim kadar da onlara bıraktım yâ Resûlallah."

Sonra sen geldin...

Boynun bükük geldin...

Geçtin Resûlullah'ın (sallallahu aleyhi ve sellem) huzuruna.

Sana da sordu Nebiler Sultanı...

"Ey Ebû Bekir, çocuklarına ne bıraktın?"

Sen, neyin var neyin yok hepsini getirmiştin...

Sen geride hiçbir şey bırakmamıştın.

Dedin, "Ben onlara, Allah ile Peygamberi'ni bıraktım."

Sen "yâr-ı vefâdâr" dın.

Sen "sıddîk" tın.

Sen cömertlikte de geçilmezdin ey Ebû Bekir.

Cömertliğin sana hep kazandırdı.

Hiç kaybettirmedi.

Bir gün Efendimiz (sallallahu aleyhi ve sellem), arkadaşlarıyla oturmuş konuşurken, senin üzerinde yalnızca bir aba vardı.

Abanın iki yakasını bir dikenle birbirine bağlamıştın.

Gök sarsıldı, yer sallandı.

Cibril (aleyhisselâm) indi Efendimiz'in (sallallahu aleyhi ve sellem) yanına bembeyaz kanatlarıyla.

Efendimiz'e, Kâinâtın Gülü'ne Yüce Mevla'dan selam getirdi.

Sonra sordu.

“Yâ Resûlallah, Ebû Bekir'in üstündeki, yakaları dikenle birbirine bağlı olan bu aba da neyin nesi?”

Efendimiz cevap verdi: “Ya Cibrîl, Ebû Bekir, Mekke'nin fethinden önce bütün malını benim yolumda harcadı.”

Kutlu olsun ey büyük sahabi.

Kutlu olsun sana.

Yüce Mevla (celle celâluh), sana selam yolladı.

Yüce Mevla (celle celâluh), sana müjde verdi.

Cibril, “Cenab-ı Hak tarafından kendisine selam söyle ve de ki: ‘Ebû Bekir, bu fakir hali ile Benden memnun mudur, yoksa değil midir?’ diye soruyor.” dedi.

Bunun üzerine Efendimiz (sallallahu aleyhi ve sellem), Ebû Bekir'e dönerek Yüce Mevlâ'nın sözlerini ilettili.

Ey Ebû Bekir...

Nasıl ağlamayasın...

Nasıl memnun olmayasın.

Sen ne talihli kulsun.

Sen ne talihli insansın.

Ağlayarak cevap verdin.

Gözyaşlarını tutamadın.

Göz yaşların sel oldu.

Gönlün gül, dilin gülistân...

“Ben Rabbime nasıl darılırım? Ben Rabbimden hoşnutum, ben Rabbimden hoşnutum...”

Tevâzu kahramanı Ebû Bekir.

Sen Halife olmana rağmen alışverişini kendin yapıyordun.

Yine böyle bir gün pazara alışverişe giderken Hz. Ömer’le karşılaştın.

Hz. Ömer, sana sordu:

“Nereye gidiyorsun yâ Emire’l-Müminîn?

Sen pazara gidiyordun...

Sen çoluğunun çocuğunun nafakasını çıkarıyordun.

Sonra Seni Ebû Ubeyde’ye götürdü, Hz. Ömer...

Sen Müslümanların halifesiydin...

Sen din ve devlet işleriyle uğraşıyordun.

Hz. Ömer, Ebû Ubeyde’ye durumu izah edince, Ebû Ubeyde de:

“Ya Emire’l-Mü’minîn, sana muhâcirlerden orta halli birinin masrafı kadar yiyecek, nafaka, ayrıca kışlık ve yazlık elbiseler takdir ediyorum. Eskittiğini getirir, yenisini alırsın.” demişti.

Sen ki, müminlerin emîriydin...

Sen ki, Devletin başı, Müslümanların ilk halifesiydin.

Sen tevâzu,
Sen fazilet sahibiydin.

Bir defasında Allah Resûlü (sallallahu aleyhi ve sellem) ashabına:

“İçinizde bu gün kim oruç tuttu?” diye sordu.

Sen, büyük bir tevâzu içinde, “Ben Ya Resûlullah” dedin.

Efendimiz (sallallahu aleyhi ve sellem): “Hasta ziyaretine gideniniz var mı?” diye sorduğunda , Sen yine “Ben Ya Resûlullah,” diye cevap verdin.

Efendimiz (sallallahu aleyhi ve sellem), yine, “Hanginiz bir cenazenin teşyiinde bulundu?” dediğinde, Sen yine “Ben Ya Resûlullah.” dedin..

Ve Efendimiz (sallallahu aleyhi ve sellem), “Bu gün kim bir yoksulun karnını doyurdu?” diye sorunca, sen yine ilk cevap verenlerdendin. “Ben Yâ Resûlallah.”

Efendimiz sana orada da müjde vermişti ey Ebû Bekir...

“Bu hasletleri bir günde kendisinde toplayan adam muhakkak cennete gider.”

Sen daha hayattayken cennetle müjdelenmene rağmen hep hesap vermekten korktun.

Hep çarptı yüreğin bir güvercin yüreği gibi.

Ağaç dalına konan bir kuşu gördüğünde, ona: “Ne mutlu sana! Vallahi isterdim ki, ben de senin gibi ağaç dallarına

konan, hiçbir hesabı ve azabı olmayan, ağaç meyvelerini yiyen ve uçup giden bir kuş olaydım.”

Oğlun Abdullah’a, Tâif günü bir ok isabet etmişti.
Tam kırk gün Abdullah inledi, sen yandın.
Tam kırk gün ciğerpâreni sardın sarmaladın.
Yaralandıktan tam kırk gün sonra vefat etti Abdullah.
Okun sahibini aradın buldun.
Benî Aclan’dan Sa’d b. Ubeyd’di oku atan...
Ciğerpâreni senden alan.

Yüreğin yanarken, ciğerin kanarken, oğlunun kâtiline sadece şu sözlerle seslenmiştin:

“Hamd olsun Allah’a ki, senin elinle Abdullah’a şeref ve kerem verildi. Abdullah’ın eliyle seni cehennemlik etmedi.”

Safer ayının 27’si Perşembe günü çıkmıştınız yola.

Sen yanında bir parça yiyecekle, Efendimizin çevresinde, bazen sağında, bazen solunda, bazen önünde, bazen arkasında gidiyordun.

Efendimiz, sana niçin böyle yaptığını sorunca:

“Anam babam sana fedâ olsun Yâ Râsulallah, sana bir zarar gelecekse önce bana gelsin.” demiştin.

Ey, Yâr-ı Vefâdâr...

Ey hicret arkadaşı...

Ey yoldaş...

Sen mağaraya önce girmiş, orada zararlı bir şey varsa göğüslemek istemiştin.

Mağarada, Nebiler Sultanı, senin kucağına başını koymuş uyumuştun.

Ayağını yılan sokmasına rağmen hiç kımıldamamıştın.

Nasıl kımıldardın ki?

Resûlullah'ın kutlu başı kucağındayken...

O'nu (sallallahu aleyhi ve sellem) nasıl uyandırabilirdin ki?

Hiç hareket etmedin, tüm acına rağmen.

Lakin gözyaşın, mübarek yüzüne damlayınca açtı gözlerini Gönüller Sultanı.

Mübarek ağzının mübarek yaşından sürdü senin topuğuna.

Bir anda kesildi acın, bir anda dindi sızın.

Siz içerideyken, mağaranın ağzını bir örümcek ağıyla örmüş, güvercinler yuva yapmıştı.

Mevlâ (celle celâluh) koruyordu sizi. Bu apaçık ortadaydı.

Yüreğine azıcık endişe gelince Kâinât'ın Sultanı buyurdu:

“Ey Ebû Bekir, üzülme! Şüphesiz Allah bizimledir.”

Şüphesiz yâ Resûlallah.

Hiç şüphemiz olmadı ki.

Allah (celle celâluh) hep Seninle, sen hep O'nunla oldun.

Sen Kâinatın Sultânı, Sen gönlümüzün dermanısın.

Ferman senin, emir senin ve bizim gönlümüz senin Ya Resûlallah (sallallahu aleyhi ve sellem).

Ebû Bekir gibi gönlümüz senden hiç ayrılmadı ki?

O'na "Sıddık," dedin, "Yâr-ı Vefâdâr" dedin, "Dost" dedin... "Arkadaşım" dedin...

Bizi de Ümmetin olarak kabul et Yâ Resûlallâh (sallallahu aleyhi ve sellem).

Bedir savaşında bir ara, İslâm askeri zorlanmaya başladı.

Bunun üzerine, Efendimiz (sallallahu aleyhi ve sellem), Hz. Sa'd ve Hz. Sa'îd'i gönderdi.

Sonra Hz. Ebû Zer'i gönderdi. Daha sonra da Hz. Ömer'i gönderdi.

Bir saat geçtiği hâlde, zorlanma devam ediyordu. Bunu görünce Sen Ey Ebû Bekir, Sen kılıcını çekip atına binmek isteyince, Efendimiz (sallallahu aleyhi ve sellem), Senin elinden tutup buyurdu:

"Yanımdan ayrılma yâ Ebâ Bekir! Bedenime ve kalbime gelen her sıkıntı, senin mübârek yüzünü görmekle hafifliyor. Seninle kalbim kuvvetleniyor."

Ne mutlu sana Ya Ebâ Bekir!

Ne mutlu bize...

Ne mutlu seni bilenlere...

Ne mutlu seni görenlere...

Efendimiz (sallallahu aleyhi ve sellem) hastalanmıştı...

Efendimiz (sallallahu aleyhi ve sellem) yorgundu...

Bir gün başına sarığını sarmış ve mescide gelmişti.

Yavaş yavaş ilerledi ve minberin yanına vardı. Minbere çıkıp yavaşça oturdu.

“Ey nâs!” dedi...

“Ey nâs! Hayatım kudret elinde olan Allah’a yemin ederim ki, ben şimdi Kevser Havuzunun başındayım. Şunu bilin ki, bir kula, Cenab-ı Allah, “İstiyorsan ben sana dünyayı ve dünyanın bütün zevk ve nimetlerini vereyim” demiş, o ise ahireti seçmiştir.”

Kimse bir şey anlamadı Ey Ebû Bekir,

Kimse bir şey sezmedi.

Ama sen ağlıyordun.

İki gözün iki çeşme ağlıyordun.

“Anam babam sana fedâ olsun Ya Resûlallâh. Babalarımızı, analarımızı kendimizi ve mallarımızı sana kurban ederiz.” diye hıçkırıyordun.

Sen firâset sahibiydin...

Sen Efendimizden sonra ilk Halife...

Sen Müminlerin emîriydin.

Efendimiz’in vefatında Resûlullah’ın yanından çıktığında Hz. Ömer’i gördün...

Hz. Ömer halka, “Resûlullah ölmemiştir!” diye bağırıyordu.

“Ya Ömer!” dedin... “Otur!”

Minbere çıktın ve halka seslendin:

“Sizden kim Muhammed’e (sallallahu aleyhi ve sellem) ibadet

ediyorsa, bilsin ki Muhammed (sallallahu aleyhi ve sellem) ölmüştür. Ve kim Allah'a ibadet ediyorsa, bilsin ki, Allah bâkîdir ve O'nun için ölüm yoktur. Cenab-ı hak, Kur'ân-ı Mübin'de:" Muhammed ancak bir peygamberdir. Ondan önce nice peygamberler gelip geçmiştir. Demek eğer O, ölür veya öldürülürse geri mi döneceksiniz? Kim geri dönerse Allah'a hiçbir sûrette zarar veremez. Allah ise şükredenlere karşılık verecektir." buyurmuştur," diyerek ashabı yatıştırmıştın.

Ey Ebû Bekir! Sen insanlar içinde Efendimiz'e, en yakın olan ve en sevimli gelen kişiydin.

Allah Resulü buyurmuştu:

"İnsanlardan bir halîl (dost) edinecek olsam, muhakkak ki Ebû Bekir'i edinirdim. Sizin kardeşiniz, Allah'ın dostudur."

Ebû Mûsa el-Eş'arî şöyle rivayet ediyor:

"Resûlullah'la birlikte Medine bahçelerinden birinde bulunuyorduk. Birisi geldi ve içeriye girmek için izin istedi. Peygamberimiz (sallallahu aleyhi ve sellem), "Kapıyı aç ve kendisini Cennetle müjdele!" buyurdu. Kapıyı açtım, baktım ki gelen Ebû Bekir'dir. Kendisini Cennetle müjdeledim. Allah'a hamd etti."

Kutlu olsun Yâ "Ebâ Bekir!"

Kutlu olsun Yâ "Sıddîk!"

Kutlu olsun Yâ "Yâr-ı vefâdâr."

Kutlu olsun Yâ "Aziz dost."

Kutlu olsun Yâ "Hicrette yol arkadaşı."

Kutlu olsun Yâ “Mağara dostu.”

Kutlu olsun Yâ “Sohbet-i nebeviyenin ilk gülü.”

Kutlu olsun Yâ “İlk dost.”

Kutlu olsun “En güzel dost.”

Azaptan azad edilmiş manasında “Atîk”.

Dürüst, emin, iffetli ve sâdık olduğun için “Siddîk”.

Kutlu olsun,

Kutlu olsun...

...

TUNÇ İRADELİ, POLAT SİNELİ YİĞİT!

Duâ.

Duâ.

Âlemlerin kapılarını açan tek anahtar.

Duâ.

Duâ.

Âlemlerin kapılarını açan en güzel anahtar.

Ve Resûlullah'ın (sallallahu aleyhi ve sellem) duâsı...

Alemler yaratıldı yaratılalı yapılan en güzel duâ...

Alemler yaratıldı yaratılalı yapılan en makbul duâ...

Ve Resûlullah'ın (sallallahu aleyhi ve sellem) duasına mazhar olan kul.

O ne güzel kul...

O ne talihli kul...

O seçilmiş kul...

O kutlular kutlusuz kul...

Hani, hatırlar mısın?

Yüzü suyu hürmetine âlemlerin yaratıldığı Zât, bir gün Senin ismini de anarak duâ etmişti.

Hani hatırlar mısın?

Resûlullah (sallallahu aleyhi ve sellem); “Ya Rab!” demişti...
“Ya Rab! Ömer Bin Hattab veya Ebû Cehil, şu iki kişiden senin nazarında sevimli olanı ile İslâm’ı güçlendir.”

Sen ne talihli kulsun ki, Yüce Mevlâ nazarında sevimli oldandın.

Sen ne talihli kulsun ki, İslâm seninle güçlendi.

Sen ne talihli bir kulsun ki sen seçildin.

Sen bir yıldızdın yol gösteren.

Sen bir yıldızdın Efendimiz’in (sallallahu aleyhi ve sellem) avuçlarında, ashabının başlarında, semâdan dua ile inen.

Üstad Necip Fazıl’ın dediği gibi;

*“Dua, dua, eller karıncalanmış;
Yıldızlar avuçta, gök parçalanmış,
Gözyaşı bir tarla, hep yoncalanmış.
Bir soluk, bir tütsü, bir uçan buğu.
İplik ki, incecik, örer boşluğu.”*

Cevâhir kadrini, cevherfûrûşân olmayan bilmezmiş.

Uhud günü Ebû Süfyân b. Harb geldi ve “Aranızda Muhammed var mıdır?” diye seslendi.

Resûlullah (sallallahu aleyhi ve sellem); “Cevap vermeyiniz!” buyurdu.

Ebû Süfyan yine; “Aranızda Muhammed var mıdır?” diye seslendi.

Cevap vermediniz.

Ebû Süfyan üçüncü defa; “Aranızda Muhammed var mıdır?” diye seslendi.

Yine cevap vermediniz.

Ebû Süfyan bu defa; “Aranızda İbni Ebî Kuhâfe (Ebû Bekir) var mı?” diye bağırdı.

Siz yine cevap vermediniz.

Sonra; “Aranızda Ömer b. el-Hattab var mıdır?” diye bağırdı.

Sözünü üç defa tekrarladıysa da cevap vermediniz.

Bunun üzerine Ebû Süfyan, arkadaşlarına dönüp; “Bu Müslümanların işini bitirebilirsiniz.” dedi.

Bu sözü iştirit iştirmez dayanamadın artık Ey Ömer!

“Diz çok ey zorlu nefis, önümde diz çok!

Heybem hayat dolu, deste ve yumak.

Sen bütün dalların birleştiği kök;

Biricik meselem sonsuza varmak.” (N.F.K.)

Senin ve arkadaşlarının biricik meselesi sonsuza varmaktı.

Sen ve arkadaşların öteleri arzuluyor, öteleri duyuyordunuz yüreğinizle.

Kaldırdın kılıcını göğe doğru ve gözlerini diktin sonsuzluk ülkesine doğru;

“Ey Allah’ın düşmanı! Yalan söylüyorsun!” diye haykırdın.

“Ey Allah’ın düşmanı! Yalan söylüyorsun! İşte Resûlullah (sallallahu aleyhi ve sellem), Ebû Bekir ve ben, burada sağ salim duruyoruz. Bu gün sana kötü bir gün yaşatacağız.”

Dediğin gün Bedir günüydü.

Sonra Ebû Süfyan tekrar;

“Savaşta zafer sırayladır. Sıra bizde, Hübel putunu yücelt!” diye haykırdı.

Hz. Peygamber (sallallahu aleyhi ve sellem), size; “Ona cevap veriniz” dedi.

Siz, “Ona ne cevap vereceğiz” dediniz.

Resûlullah (sallallahu aleyhi ve sellem); “Allah yücedir, büyüktür, deyiniz” dedi..

Ebû Süfyan; “Bizim Uzzâ’mız var, fakat sizin yok!” dedi.

Bunun üzerine Resûlullah (sallallahu aleyhi ve sellem), “Ona cevap veriniz” buyurdu.

Ashâb-ı Kirâm; “Ona ne cevap vereceğiz?” diye sorunca,

Resûlullah (sallallahu aleyhi ve sellem), sana doğru döndü ya Ömer!

Ve;

“Allah bizim Mevlâmız’dır, sizin ise böylesine güçlü bir dost ve Mevlânız yoktur, deyiniz..” dedi.

Senin dirâyetin.

Senin cesâretin.

Senin azametin, herkesçe malumdu ya Ömer!

Ve Resûlullah (sallallahu aleyhi ve sellem), ashâbı içinden sadece ve sadece sana cevap vermeyi emretmişti.

Ve sen gereken yerde gereken cevabı en güzel şekliyle vermiştin.

Hani bir gün hiddetine mağlup olup hâmile kız kardeşini dövmüştün.

İçin içine sığmamış, yüreğin pişmanlıktan kavruluyordu.

O vakit evden dışarı çıkıp, karanlık bir gecede Kâbe'nin örtüleri altına gizlenmiştin.

Peygamber (sallallahu aleyhi ve sellem) çıkageldi ve ayağındaki pabuçlarıyla içeri girdi.

Allah'ın dilediği kadar namaz kılıp dışarı çıktı.

O vakit, daha önce benzerini duymadığın şeyler duymuştun.

Sen de çıktın ve peşine takıldın.

Hz. Peygamber (sallallahu aleyhi ve sellem), “Kim o?” diye selenince; “Ömer!” diye cevap verdin.

Âlemlerin sultanı.

İnsanların en güzeli.

Allah'ın sevgilisi.

Yaratılanların en şerefli.

Sultanların Sultanı Hz. Muhammed Mustafa (sallallahu aleyhi ve sellem), sana seslendi ya Ömer!

“Ey Ömer!” dedi.

“Ey Ömer! Artık beni gece gündüz terk etmeyeceksin.”

Oysa sen, Efendimizin (sallallahu aleyhi ve sellem) sana beddua etmesinden nasıl da korkmuştun.

Henüz Müslüman olmamıştın ama yine de korkmuştun.

Sonra seslice:

“Allah’tan başka ilâh olmadığına ve senin O’nun peygamberi olduğuna şehâdet ederim.” dedin.

Bunu duyan Allah’ın Resulü (sallallahu aleyhi ve sellem): “Ya Ömer! Müslümanlığını gizli tut!” buyurdu..

Sen de: “Seni Hak din ile gönderen Allah’a yemin olsun ki, müşrikliğimi açıkça herkese duyurduğum gibi, Müslümanlığımı da açıklayacağım.” dedin.

Bir başka rivayete göre ise:

Hz. Hamza senden üç gün önce Müslüman olmuştu.

Daha sonra Allah, senin de kalbini İslâm’a açtı ve...

“Allah’tan başka ilah yoktur, güzel isimler O’nundur. Yeryüzünde hiçbir canlı benim için Allah Resulü’nden daha sevimli değildir.” dedin.

Kız kardeşine döndün ve; “Resûlullah nerededir şimdi?” diye sordun.

O da; “Resûlullah (sallallahu aleyhi ve sellem), Sâfa mevkiindeki Erkam b. Ebi’l-Erkam’ın evindedir.” dedi.

Erkam’ın evine gittin...

Hamza!

Allah’ın Aslanı!

Hamza!

Yiğitlerin en yiğidi! Arkadaşlarıyla beraber sohbet ediyordu...

Resûlullah da (sallallahu aleyhi ve sellem) bir odada bulunuyordu.

Kapıyı çaldın her zamanki heybetinle.

Birden herkes telâşlandı ve bir araya toplandı.

Allah'ın Aslanı Hz. Hamza sordu; "Neler oluyor size?"

Dediler; "Ömer dışarıda."

O sırada Kâinatın Sultanı (sallallahu aleyhi ve sellem) çıktılar dışarıya.

Senin elbisenden kavradılar mübarek elleriyle.

Mübarek elleriyle silkeledi seni, sarstı, eritti bakışlarıyla.

Sen daha fazla dayanamadın, diz çöktün Efendiler Efendisi'nin (sallallahu aleyhi ve sellem) önünde.

"Sûkut, kıvrım kıvrım uzaklık uzar;

Tek nokta seçemez dünyadan nazar.

Yerinde mi acep ölü ve mezar?

Yeryüzü boşaldı, habersiz miyiz?

Güneşe göç var da, kalan biz miyiz?" (N.F.K)

"Allah'ın lütuf ve keremiyle varlığını sürdürmüyor musun ey Ömer?" dedi Allah'ın Resulü, hilm dolu sesiyle sana.

Bu söz üzerine sükûtun yerini sadâkate bıraktı ya Ömer!

"Allah'tan başka ilah olmadığına, O'nun tek ve ortaksız

olduğuna ve Muhammed'in de O'nun kulu ve elçisi olduğuna şehâdet ederim.” deyince sen...

O sırada evde bulunanlar öyle bir tekbir getirdiler ki...

Yer inledi...

Gök inledi...

Yer dinledi...

Gök dinledi.

Hem yerdekiler, hem göktekiler sevinç gözyaşları dök-tüler.

Sonra döndün Sevgili Peygamberine;

“Yâ Muhammed!” dedin..

“Bizler yaşasak da ölsek de Hak din üzere değil mi-yiz?”

“Tabi!” dedi Allah'ın Resulü.

“Tabi ki öyledir. Canım kudret elinde olan Allah'a ye-min ederim ki, siz ölmeniz de yaşasanız da hak din üzerin-desiniz.”

“Peki o zaman,” dedin...

“Peki o zaman, bu gizlilik niye? Seni Hak din ile gönde-ren Allah'a yemin olsun ki, dışarı çıkmalısın.”

Hamza ve Ömer...

İki yiğit...

İki kahraman...

İki civanmert...

İki delikanlı...

Biriniz bir grubun, diğeriniz bir grubun başına geçtiniz ve iki saf halinde evden dışarı çıktınız.

Hız. Peygamber'e sadece otuz dokuz kişi iman etmişti.
Sen kırkıncıydın yâ Ömer!

Seninle beraber Allah Resulü dinini açıktan tebliğ'e başladı.

Allah, seni hakla bätılın ayrılmasına vesile kıldı.
Allah Resulü sana "Fârûk" dedi ya Ömer Fârûk.

Efendimiz (sallallahu aleyhi ve sellem) bir gün; "Eğer benden sonra bir peygamber gelecek olsaydı, bu Ömer olurdu." buyurdu.

Sen her yönüyle Efendimiz'i (sallallahu aleyhi ve sellem) örnek almış, her yönüyle O'nun izinden gitmeye çalışmıştın yâ Ömer!

Halifeliğın sırasında dahi on iki yamalı cübbe giyerdin.

Kâdisiye Savaşı'nda elde edilen ganimetler karşısında hıçkırığa hıçkırığa ağlıyordun.

Anlamadılar seni yâ Ömer...

Sordular;

"Bu gün sevinç günüdür, gülmen gerekirken neden ağlıyorsun?"

Gülmen gerektiğini kim söylüyordu ki...

Gülmen gerekiyor muydu ki...

"Evet!" dedin...

"Evet doğrudur; ama Allah, kimlere bolluk vermiş ise mutlaka aralarına düşmanlık ve dargınlık koymuştur."

Bir gün Hz. Hafsa, İbn-i Ömer ve İbn-i Mutî, senin iyiliğini isteyip; "Ya Ömer! Eğer lezzetli ve kuvvetli yemekler yersen, daha iyi vazife görebilirsin." dediler.

Sen bu duruma sadece gülümsedin ve;

"Biliyorum!" dedin...

“Biliyorum ki, hepimiz benim hakkımda sâdik ve hayır-hâh kimselersiniz. Fakat ben iki arkadaşımı belli bir yolu takip eder gördüm. Eğer onların yolundan ayrılırsam var-dıkları konağa yetişemem.”

Sen koskoca bir İslâm devletinin halîfesiydin.

Sen adâletin timsâli...

Doğruluğun adresiydin.

Sen daha hayattayken Cennetle müjdelenen...

Cennet yamaçlarında dolaşan bir “er” din.

Sen hem komutan, hem halifeydin.

Ama her zaman hesap verememe endişesi güden kana-atkar bir ‘kul’dun.

Hep söyledin, hep nasihat ederdin; “Hesaba çekilme-den önce nefsinizi hesaba çekin.” diye...

“Tartılmadan önce, nefsinizi tartın.”

Oysa ki sen hayattayken tartılmış ve sırât’ı geçmiştin.

Dostların, yoldaşların, Kâinâtın Sultanı ve onun en sâ-dık dostu, Yâr-ı Vefâdâr’ı Cennet yamaçlarında senin gel-meni bekliyorlardı.

Ama sen yine de hesap vermekten korkardın...

“Allah’a yemin olsun ki, yeryüzü dolusu altınım olsay-dı, O’nun azabı gelmezden önce hepsini verip kendimi o azaptan kurtarmaya çalışırdım.”

Sen gerçek bir liderdin...

Sen bir önder...

Tunç iradeli...

Polat sineli...

Çelik sadâlı...

Kutlular kutlusunu bir sahabeydin.

Özün ve zatî özelliklerinle her an, her yerde kendini hissettirdin.

Sen gönüllerde yaşadın, ahlâk ve fazilet kahramanı oldun.

Buna rağmen hep temkin ve tedbirli davrandın.

Hep bağışlanma dileğinde bulundun.

“Eğer gökten birisi seslenerek,” ‘Ey insanlar! Biriniz hariç hepiniz cennete gideceksiniz.’ deseydi, o bir kişinin hep kendin olmasından korkardın.

Hep derdin ki; “Benim tayin ettiğim valilerden biri birisine zulmetse, O zulüm bana ulaşsa ve ben de onun o halini değiştiremesem, o zaman ben zulmetmişim demektir.”

Hatta, Fırat kıyısında bir deve kaybolarak ölüp gitse (veya bir koyun suya düşüp boğulsa) Allah’ın onu sana soracağından endişelendin hep.

Senin halifeliğini yaptığın diyarların birinde bir kocakarı günlerdir aç kalmıştı hani.

Çocuklar “açız” diye ağlayınca, nineleri onları, içinde çakıl taşı kaynayan ocaktaki su dolu tencere ile avuttuktaydı.

Hani, sen İbn-i Abbas ile devriye gezerken şahit olmuştun bu manzaraya da.

Nineden sitemler işitmiştin.

“Madem,” demişti nine.

“Madem bizim halimizi görmez, aramaz, bilmez neden halife oldu başımıza.”

Senin rikkatine dokunmuştu da çıkmıştın tekrar yola...

Hemen erzak deposuna gitmiştin koşa koşa.

Sonra.

Sonrasını ben anlatmayayım; İstiklal Marşı şairi, Mehmet Akif şöyle anlatsın:

“Halife önde, bitik, suçlu, kırılmış pişman. Ben arkasında, perişan, çadırdan ayrıldık.

Sabaha karşı biraz aydınlık yayılmıştı.

Köyün köpekleri ejder gibi saldırıyor,

Bırakmıyor bizi yoldan, fakat kim aldırıyor!

Medine'nin dalarak eğri büğrü sokaklarına,

Dönüp dönüp hele geldik yiyecek ambarına.

Halife girdi açıp, ben de girdim emriyle,

Arandı her yeri, bir mum yakıp aceleyle.

“-Şu tek çuval unu gördün ya! Haydi yükle bana;

Bu testi yağ doldur, elverir o yük de sana.”

Çuval halifede, yağ bende, çıktık ambardan;

Kilitleyip geri döndük, deminki yollardan.

Mesafe, baktım, uzun; yük yaman, Ömer yaralı;

Dedim ki;

“Ben götüreyim. Verir misin çuvalı?”

“Hayır, yorulsa değil, ölse yardım etme sakın:

Vebali kendine aittir İbn-i Hattab'ın.

Kadın ne söyledi, Abbas, işitmedin mi demin?

Yarın Allah'ın huzurunda, kimseler, Ömer'in zararına ortak olmaz, bu günlük olsa bile;

Evet, halifeliği yüklenmeyeydi vaktiyle.

Dicle kenarında bir kurt aşırса bir koyunu,

Gelir de Allah'ın adâleti sorar Ömer'den onu!

Bir ihtiyar kadın kimsesiz kalır, Ömer sorumlu!

Yetim acıların gözyaşında boğulur, Ömer sorumlu!

Yoksulların yuvaları ilgisizlikten yıkılsa;

Ömer kalır yine altında, hiç değil kimse.

Yeryüzünde zulümle bir damla kan dökünce biri;

O damla koca bir girdap olur boğar koca Ömer'i...

Kırılan, beddua eden her kalpte Ömer'in adı duyulmakta;

Mateme bürünmüş her yerden Ömer kovulmakta...

Ömer halife iken başka kim sorumlu tutulur?

Ömer ne yapsın, Allah'ım, insan çok zalim ve cahildir!

Ömer'den isteniyor, beklenen Muhammed'den...

Ömer! Ömer! Nasıl aldın bu yükü sırtına sen?

...

ZİNNÛREYN

Geniş omuzlu.

Yakışıklı...

Zarif...

Endamlı...

Esmer tenli...

Gür saçlı...

Ümmetin hayırlısı ve en cömerti...

Cömertlik ve hayâ...

Korku ve ümit...

Gündüzden pay; cömertlik ve oruç...

Geceden pay; secde ve kıyam...

Edep âbidesi...

Hayâ timsâli...

İki nur sahibi...

Zinnûreyn...

Evde tek başına ve kapısı kapalıyken bile, üzerine su döküp serinlemek için elbisesini çıkarmayacak kadar hayâ ve edep âbidesi...

Hız. Osman b. Affân (radıyallahu anh).

Sen gündüzleri oruç tutarak, geceleri ise çok az bir uyku ile ve sonrasını ibadetle geçirirdin.

Sen kutlular kutlusunu.

Yüceler yücesi bir peygambere ümmet olmuşsun.

Sen övülmüş...

Sen daha hayattayken Cennetle müjdelenmişsin.

Müjde sana ey Osman!

Kutlu olsun.

Yücelerden, Alemlerin Rabb'inden övgü geldi sana.

“Yoksa o, gece saatlerinde secde ederek, ayakta durarak ibadet eden, ahiretten korkan ve Rabbinin rahmetini uman gibi midir?” (Zümer, 39/9)

Sabır kahramanı Osman!

Sana geçireceğin imtihan ve zorluklar haber verilmiş olmasına rağmen tahammülsüzlük etmedin, hiç şikâyetle bulunmadın.

Kurtuluşun lezzetine erişebilmek için sıkıntıların acısına sabrettin.

Sen Hakk'a itaatini şükürle gösterdin.

Hani sen bir gün Resûlullah'ı (sallallahu aleyhi ve sellem) ziyaret etmiştin...

O sırada Ebû Mûsa el-Eş'arî sana kapıyı açmıştı da...

Efendimiz'in (sallallahu aleyhi ve sellem) sözlerini iletmmişti...

Efendimiz O'na, "Kapıyı aç ve geleni, başına gelecek bir belâ ile birlikte cennetle müjdele." buyurmuştu.

O sırada gelen sendin ya Osman!

Ve hem bela ile hem de Cennetle müjdelenen sendin.

Sen sabır kahramanı Osman,

Açtın ellerini semaya; "Vallâhu'l-Müsteân (Yardım dilenecek merci yalnız Allah'tır.)" dedin.

Efendimiz ashâbı ile beraberken bir ara şöyle demişti: "Arkadaşlarımdan birinin yanımda olmasını ve ona şikâyet ve dileklerimi iletmeyi ne kadar arzu ederdim."

Ashâp heyecanlandı ve hemen; "Yâ Resûlallah!" dediler...

"Yâ Resûlallah! Canımız size fedâ olsun, Size Ebû Bekir'i çağıralım mı?"

"Hayır!" dedi Kâinatın Sultanı (sallallahu aleyhi ve sellem).

"O zaman Ömer'i çağıralım." dediler.

Sultanlar Sultanı (sallallahu aleyhi ve sellem) yine, "Hayır!" dedi.

Dediler, "Ali'yi çağıralım mı?"

Yine “Hayır!” dedi Nebiler Sultanı (sallallahu aleyhi ve sellem).

Sonra seni çağıldılar ya Osman!

Resûlullah (sallallahu aleyhi ve sellem) seninle hafif bir sesle konuştu.

Sıkıntılarını anlattı, dertlerini paylaştı.

O (sallallahu aleyhi ve sellem), konuştu, sen dinledin..

O (sallallahu aleyhi ve sellem), konuştu, senin benzin sarardı, gözlerin nemlendi.

Sendeki sabır ne Ebû Bekir’de ne de Ömer’de vardı.

Mazlum olarak öldürülünceye kadar nefsinde karşı sabrını muhafaza ettin ya Osman!

Sen öyle bir şey daha yaptın ki, tarih seni bu yaptığınla andı.

Ümmeti tek bir Mushaf etrafında topladın.

Tasavvuf, faziletin en üst derecesine ulaşmak için vesileler aramaktır.

Hız. Peygamber Muhammed Mustafa (sallallahu aleyhi ve sellem) bir gün minbere çıkıp, ashabı Tebük’e çıkacak Ceşşü’l-Usre’ye yardım etmeye teşvik etti.

Sen, “Sırt çulları ve semerleriyle birlikte yüz deve hazırlamayı vaat ediyorum.” dedin.

Resûlullah (sallallahu aleyhi ve sellem), ashabı yeniden bu orduya yardıma çağıldı.

Yine sen; “Koşumlarıyla beraber yüz deve daha vermeyi vaat ediyorum..” dedin.

Resûlullah (sallallahu aleyhi ve sellem) ashabı yeniden teşvik etti.

Yine sen erken davrandın; “Koşumlarıyla beraber diğer bir yüz deveyi de hazırlamayı taahhüt ediyorum.” diye seslendin.

Efendimiz (sallallahu aleyhi ve sellem), hayret etmiş gibi elini salladı.

Müjdeler olsun yâ Osman!

Sen kazandın.

Müjdeler olsun Ya Osman!

Bir verdin bin aldın.

Resûlullah (sallallahu aleyhi ve sellem) ashabına döndü ve; “Bundan sonra yapacağı şeyden dolayı Osman’a sorumluluk yoktur..” buyurdu.

Resûlullah (sallallahu aleyhi ve sellem), Tebük’e gidecek olan Ceyşü’l-Usre hazırlanırken, seni sağa sola koştururken gördü ve;

“Allah’ım! İşlediği ve işleyeceği, gizli ve açık yaptığı, içinde sakladığı ve açıkladığı şeylerden dolayı Osman’ı başışla.” buyurdu.

Seni, Mü’minlerin halifesi olmana rağmen, mescitte tek başına bir şilte üzerinde uyurken görüyordu ashâb.

Seni, Mü’minlerin halifesi olmana rağmen, evinde bir parça yemekle idare ederken görüyordu ashâb.

Seni, Mü’minlerin halifesi olmana rağmen, terkisinde kölen Nâil olduğu halde, katır üzerinde giderken görüyordu ashab.

Sen mütevâzılıkta da zirveydin.

Seni daha hayattayken cenneti seyrederken görüyordu ashâb.

“Cennetle cehennem arasında, hangisine girmekle emrolunacağımı bilmeksizin bulunacak olsam, hangisine gideceğimi öğrenmeden evvel, bir kül yığını olmayı tercih ederdim..” diyor ve ağlıyordun.

Oysa ki, sen daha hayattayken cennetle müjdelenmiştin.

Seni şehit etmek için etrafında dolaşanlara eşin, yoldaşın, hanımın şöyle haykırıyordu:

“Onu öldürürsünüz ya da öldüremezsiniz, fakat o zaten, bütün geceyi bir rekatta Kur’ân’ın tamamını okuyarak ihya ediyordu.”

Evini kuşatmışlardı, seni zor durumda bırakmışlardı.

Sen evinin damına çıkarak orada bulunanlara şöyle seslenmiştin:

“Medine’de Rume kuyusundan başka içecek su yoktu. Bundan ötürü Resûlullah, ‘Kim Rume kuyusunu cennette göreceği hayır karşılığında satın alır ve kendi kovasını Müslümanların kovası ile ortak kılar?’ diye buyurmuştu da ben o kuyuyu öz malım ile satın almıştım. Oysa şimdi siz o kuyudan içmeme engel oluyorsunuz ve bana acı su içiriyorsunuz. Bunları biliyor muydunuz?”

Oradakiler bu soruya; “Allah’ın ilmine sığınırız ki, evet!” diye cevap verdiler.

Sonra sen tekrar:

“Peygamber’in mescidi cemaate dar gelmeye başlamıştı da, Resûlullah (sallallahu aleyhi ve sellem), “Cennette göreceğiniz hayır karşılığında falan kimseye ait bu arsayı kim satın alıp mescidi genişletir?” diye buyurmuştu. O arsayı yine ben aldım. Bu gün beni o mescitte iki rekât namaz kılmaktan men ediyorsunuz. Bunu da biliyor muydunuz?” demiştin.

“Evet! Allah’ın bilgisine sığınarak cevap veriyoruz, sen doğru söylüyorsun!” dediler..

Yine sen;

“Allah ve İslâm aşkına söyleyin! Zorluk ordusunu kendi malım ile donattığımı bilmiyor musunuz?” diye seslendin.

Onlar yine bu soruya da “evet!” cevabını verdiler.

Sen tekrar sordun;

“Allah ve İslâm hakkı için soruyorum! Bir gün Resûlullah (sallallahu aleyhi ve sellem), Mekke’deki Sebir Dağı’nın üzerinde bulunuyordu. O’nun yanında Ebû Bekir, Ömer ve ben vardım. Bu sırada dağ sarsıldı. Hatta bu sarsıntı ile dağın taşları eteklere yuvarlandı. Bunun üzerine Allah Elçisi (sallallahu aleyhi ve sellem), topuğu ile dağı döverek; “Ey Sebir, dur! Çünkü üzerinde bir peygamber, bir Sıddık ve iki de şehit vardır.’ buyurdu. Bunu da biliyor musunuz?” diye sordun.

Bu soruya da aynı cevabı verdiler. “Allah’a sığınırız, evet!”

Bunun üzerine açtın ellerini ve Mevlâ’ya şükrettin ya Osman!

“Allah en büyüktür.. Beni şehit bildiler ve Kâbe'nin Rabb'ına andolsun ki ben şehidim..”

Evet yâ Osman!

Allah en büyüktür.

Evet yâ Osman!

Allah en yücedir.

Evet yâ Osman!

Allah Rahmân,

Allah Rahîm'dir.

...

İLMİN KAPISI

İyilik...

Erdem...

Fazilet...

Ve ilim...

Sadâkat...

Vefâ...

Merhamet...

Kahramanlık...

Ve Ali b. Ebî Talib (radıyallahu anh)...

Kavmin efendisi...

Peygamber âşığı...

Allah'ın (celle celâluh) sevgilisi...

İlim şehrinin kapısı, sohbetlerin değışmez ve en güzel ismi...

Hak yola girenlerin sancağı,

Allah'a (celle celâluh) itaat edenlerin ışığı,
Muttakîlerin dostu ve adâleti ayakta tutanların öncüsü...

Velâyet makamının şâhı...

Ashab içinde Kâinatın Sultanı'nın (sallallahu aleyhi ve sellem) davetine icabet edenlerin ilki...

Ashabın en yumuşak huylusu ve en âlimi...

Müttakîlerin nümûnesi, marifetullah sırrına erenlerin delili...

Anlayan ve itaatkâr bir kalp, çok soran ve araştıran bir dil ve duyduğunu hiç unutmayan bir kulak.

“Tasavvuf, sevgiliye boyun eğmek ve ilahi sınırlara tevavüz etmemek için boş şeylerle mücadele etmektir.”

Allah'ın razı olduğu kişi manasında Mürtezâ,

Hani, Hz. Peygamber Hayber Gazvesine çıkmıştı...

Hz. Ebû Bekir'e Hayber Kalesi'nde savaşması için sancağı vermişti.

Ebû Bekir, bütün gayretine rağmen kaleyi fethedemeden geri dönmüştü.

Ertesi gün sancağı Ömer'e verdi Allah Resûlü (sallallahu aleyhi ve sellem).

Hz. Ömer'de var gücüyle savaştı.

Fakat bütün çabasına rağmen O da kaleyi fethedemeden döndü.

Sonra Efendimiz (sallallahu aleyhi ve sellem), ashabına döndü ve;

“Bu sancağı öyle bir adama vereceğim ki, Allah (celle celâluh), onun eliyle fethi müyesser kılacaktır. O, Allah ve Resulünü sever, Allah ve Resûlü de onu sever.”

Ashap arasında bir merak zuhûr etti.

Acaba sancak kime verilecekti?

Allah ve Resulü'nün razı olduğu zât kimdi?

Sonra Allah Resûlü (sallallahu aleyhi ve sellem), seni sordu ya Ali!

“Ali b. Ebî Talib nerededir?”

“Gözü ağrıyor, ya Resûlullah (sallallahu aleyhi ve sellem)!” dediler.

Efendimiz senin getirilmeni murad buyurdular.

Sonra sen geldin.

Gözünde bir sancı vardı.

Gözünde bir ağrı.

Efendimiz (sallallahu aleyhi ve sellem), tükürüğünden bir parça sürdü gözüne.

Ve dua etti.

Ağrı yok oldu.

Kutlu olsun ya Ali!

Kutlu olsun.

Hz. Peygamber (sallallahu aleyhi ve sellem) sancağı sana verdi.

Ve Hayber senin önünde teslim oldu.

Kâinatın Sultanı (sallallahu aleyhi ve sellem), bir gün; “Bana Arab’ın efendisini çağırın!” diye buyurdu.

“Sen Arab’ın efendisi değil misin?” diye sordu, Sultanlar Sultanın (sallallahu aleyhi ve sellem) iffet âbidesi eşi Âişe.

“Ben âdemoğlunun efendisiyim, Ali de Arab’ın efendisidir!” diye buyurdu Resûlullah (sallallahu aleyhi ve sellem).

Sen emri duyar duymaz koştun geldin yâ Ali!..

Sen gelince Resûlullah (sallallahu aleyhi ve sellem), Ensâr’a da haber gönderdi, onlar da koşarak geldiler.

Hz. Peygamber (sallallahu aleyhi ve sellem), etrafında toplanan Müslümanlara doğru;

“Ey Ensâr topluluğu!” diye seslendi...

“Ey Ensâr topluluğu! Size kendisine tutduğunuz takdirde sapıtmayacağınız birini söyleyeyim mi?”

Ensar, hep bir ağızdan; “Anamız babamız size feda olsun, söyle ya Resûlullah (sallallahu aleyhi ve sellem)!” diye bağırdı.

Resûlullah (sallallahu aleyhi ve sellem), seni övdü ya Ali!

“Bu!” dedi.

“Bu kişi Ali’dir. Onu benim sevgimle seviniz. Bana değer verdiğiniz gibi ona değer veriniz. Cebrail bana, size söylediğim şeyleri emretti.”

Hz. Peygamber (sallallahu aleyhi ve sellem), bir gün Hz. Enes’le beraberken ona;

“Ey Enes! Abdest için elime su dök!” diye buyurdu.

Enes, verilen vazifeyi büyük bir haz içinde gerçekleştirdi.

Sonra Resûlullah (sallallahu aleyhi ve sellem) kalktı ve iki rekat namaz kıldı.

Namazı bitince, “Ey Enes!” dedi...

“Ey Enes! Bu kapıdan senin yanına ilk gelen; mü’minlerin efendisi, meşhur şahsiyetlerin komutanı ve vasîlerin sonuncusudur.”

Enes, içinden dua etti..; “Allah’ım! Bu gelen kişi, En-sâr’dan birisi olsun!”

Sonra sen geldin yâ Ali!

Kapıdan ilk giren kişi sendin...

Mü’minlerin efendisi...

Meşhur şahsiyetlerin komutanı...

Vasîlerin sonuncusu...

Şecâat ve cesâret kahramanı...

Esedullahi’l-Gâlip...

Toprağın babası, Ebû Türâb...

Haydar-ı Kerrâr...

Dâmâd-ı nebi...

Ve;

Allah’ın Arslanı...

Hz. Ali b. Ebi Talib (radiyallahu anh)...

Gelen kişi sendin.

Kutlu kişi sendin.

Övülmüş kişi sendin.

Sonra Resûlullah (sallallahu aleyhi ve sellem) ayağa kalktı, sana kucak açtı ve müjde verdi.

Mübarek yüzünün terini, senin yüzünün terine.

Senin yüzünün terini de kendi yüzüne sürdü.

Şaşırdın.

Heyecanlandın;

“Ey Allah’ın Resûlü (sallallahu aleyhi ve sellem)!” dedin.

“Görüyorum ki, sen bana bu güne kadar görmediğim bir muamele yaptın. Bunun sebebi ne ola ki?”

“Beni böyle yapmaktan alıkoyan bir durum yok ki!” dedi Allah Resûlü (sallallahu aleyhi ve sellem)...

“Çünkü sen, benden duyduğunu sonrakilere iletirsin, sesimi onlara duyurursun ve benden sonra ihtilafa düşükleri konuları onlara açıklarsın..”

“Ben,” dedi Resûlullah (sallallahu aleyhi ve sellem); “Ben hikmetin eviyim; Ali de kapısıdır.”

“Hikmet on parçaya ayrılmıştır. Dokuzu Ali’ye, biri de diğer insanlara verilmiştir.”

Resûlullah (sallallahu aleyhi ve sellem), bir gün iki omuzunun arasına eliyle vurarak sana seslendi;

“Ey Ali! Senin yedi özelliğin var ki, kıyamet günü hiç kimse seninle bunlar konusunda tartışamaz. (yani bunlar bende de var diyemez.):

Sen erkekler arasında bana ilk inanansın.

Allah'a verdiği sözde en fazla sadâkat gösterensin.

Allah'ın emirlerini en iyi yerine getirensin.

İdaresinden mesul olduklarına en iyi davranansın.

Müslümanların en insaflısısın.

Hüküm vermeyi en iyi bilensin.

Ve;

Kıyamet günü büyük meziyetlere sahip olansın.”

Hani sen bir gün Kâinâtın Sultanı'nın (sallallahu aleyhi ve sellem) incisi, güzeller güzeli, biricik kızı ve senin dünyada ve ahirette yoldaşın eşin Hz. Fâtıma'ya, “Babana git ve seni bazı işlerden kurtaracak bir hizmetçi iste.” demiştin de; O da, birkaç denemeden sonra zar zor isteğini iletmişti Efendimiz'e (sallallahu aleyhi ve sellem).

Resûlullah (sallallahu aleyhi ve sellem), bu isteğiniz karşısında size;

“Size kızıl altınlardan daha hayırlı bir şey söyleyeyim mi?” diye sormuştu.

Siz de ikiniz beraber, aynı anda ve aynı kalpten gelen bir samimiyet ve sadakatle; “Evet yâ Resûlallah!” (sallallahu aleyhi ve sellem) deyince...

“Uyumadan önce yüz defa Allahu Ekber, Subhanallah ve Elhamdülillah demeniz size bin hasene kazandırır.” diye buyurmuştu..

Bunu duyduktan sonra Sıffın gecesi de dâhil hiç terk etmedin sen ya Ali!

Sen Allah'ın aslanı...

Sen kadınların en hayırlısının kocasıydın...

Sen, Efendimiz, Ahmed-i Mahmûd-u Muhammed-Mustafâ'nın (sallallahu aleyhi ve sellem) damadı...

Sen Hasan'la Hüseyin'in babasıydın.

...

KUTLU SAHABİ

Mekke.

Kutsal şehir!

Gül şehir!

Gül-bün şehir!

Nezih, pak, güzel insanların şehri.

Kutlu sahabiler şehri.

Ey temiz Abdurrahman Bin Avf!

Sen Müslüman olmadan önce de tertemizdin.

Putlara hiç ibadet etmedin, kendi putunu hiç oluşturmadın.

Temiz bir fitrat, iffetli bir hayat ve Hz. Ebû Bekir'in sıcak bakışlarıyla eriyiş.

Yeni adınla Abdurrahman Bin Avf...

Servi kamet, gül çehre ve sıcak tebessüm..

Yakışıklı Abdurrahman Bin Avf...

Güzel Abdurrahman Bin Avf...

Cesur Abdurrahman Bin Avf...

Cömert Abdurrahman Bin Avf...

Uhud kahramanı Abdurrahman Bin Avf...

Hız. Peygamber'i (sallallahu aleyhi ve sellem) hiç yalnız bırakmadın gazvede..

Tam 20 yerinden yara aldın Uhud'da..

Tam 20 yerinden gazi oldun.

Dûmetü'l-Cendel'e giderken O (sallallahu aleyhi ve sellem), kutlu elleriyle senin kutlu başına sarık sardı .

İlk Hicret edenler arasına girdin.

Hiç üşenmedin, yorulmadın, hep koştun.

Emir O'ndandı (sallallahu aleyhi ve sellem).

Varını yoğunu bıraktın vardın Habeşistan'a.

Durmadın, durdurulamadın.

Sonra Medine'ye koştu... Hicretin sevabını ikiye katladın.

Medine'de Sa'd Bin Rebî' karşıladı seni.

Kucak açtı... Sahip çıktı...

Varını yoğunu koydu önüne.

Her şeyini paylaşmak istedi seninle.

Bütün varlığını ikiye bölecekti.

Hanımlarından birini boşayacak ve sana nikahlayacaktı.

Sen Abdurrahman bin Avf. Sen güzel insan...

Akıllara durgunluk verecek bir cevap verdin...

Melekleri ağlatan bir cevap...

İnsanlığı yücelten bir cevap...

“Allah senin malına, mülküne ve ailene bereket eylesin. Sen bana çarşının yolunu göster” dedin. Aldın eline bir parça hamal ipi ve kısa zamanda Medine’nin en zenginlerinden oldun...

İmam Abdurrahman Bin Avf...

Sen daha Resûlullah hayattayken fetvâ makamına erdin.

Salih kul Abdurrahman Bin Avf...

Tebük seferi sırasında O kutlular kutlusu (sallallahu aleyhi ve sellem) da senin imametinde namaza durdu.

Hiz. Ebû Bekir’le beraber Peygamber’e imamlık yapma şerefine nâil oldun...

Daha sonra seni övdü... “Hiçbir Peygamber yoktur ki, ümmetinden salih birinin arkasında namaz kılmış olmasın.”

Cömert Abdurrahman.

Sen daha Efendimiz (sallallahu aleyhi ve sellem) hayattayken 20 bin dinar malı, beş yüz atı Allah yolunda infak ettin.

Efendimiz’den (sallallahu aleyhi ve sellem) sonra da verdin hep..

Hiz. Âişe validemiz’in rivayet ettiği hadisi duydu.

“Abdurrahman’ı sanki sıratın üstünde yürür görüyorum, bir o tarafa, bir bu tarafa meylediyor. Bu durumdan

kurtulmak istiyor, fakat başarılı olamıyor.” buyurmuştu Resûlullah (sallallahu aleyhi ve sellem).

Sen Abdurrahman’sın...

Hep dimdik duran Abdurrahman...

Bir seferde bütün kervanı develeri ve yükleriyle bağışlayan, cömertlik timsâli Abdurrahman...

Bir o yana, bir bu yana sallanamazdın.

Hemen koştun.

Yandın. Tutuştun ve neyin var neyin yok verdin.

Hep korkardın helak olmaktan. Ümmü Seleme Vâlide-mize de bir gün seslenmiştin...

“Malımın çokluğu helâkıma sebebiyet verir, bundan endişe ediyorum.” demiştin.

Malının çokluğu seni helak etmedi ey kutlu Sahabi.

Sen koştun... hep koştun.

Nerede, ne zaman, ne verilmesi gerekiyorsa verdin.

Hep cömerttin.

Kutlular kutlusu (sallallahu aleyhi ve sellem), Hz. Halit’le girdiğin münakaşada sana “Arkadaşım” diye seslendi...

Sen semâ ve arz ehlinin emînisin ey Abdurrahman bin Avf...

Resûlullah kabre indirilirken, kabir Resûlullah’ın gelişiyle şereflenirken, yer yüzü ağlarken, toprak O’na (sallallahu aleyhi ve sellem) dokunmanın şerefini yaşarken... Sen Abdurrahman bin Avf... Sen O’nu (sallallahu aleyhi ve sellem) kabre indirenler arasındaydın.

Oruçlu olduğun bir gün iftar için önüne getirilen sofraya karşısında oturmuş saatlerce hiçkırık hiçkırık ağlamıştın.

Neden diye sorulduğunda;

“Mus’ab b. Umeyr ki o benden daha hayırlıydı, başını örttüğümüzde ayaklarını, ayaklarını örttüğümüzde de başını açıkta bırakan küçük bir bezle kefenlenmişti. Hz. Hamza ki o da benden daha hayırlıydı, kefen olarak bir parça bez bulunmuş ve onunla kefenlenmişti. Bize gelince dünya bize güldü. Onlara verilmeyen şeyler bize verildi. Korkuyorum işlediğimiz hasenatın mükafatı bu suretle bize verilmiş olsun.”

Sen kutlu sahabi...

Sen Aşere-i Mübeşşere’den oldun.

Sen kutlu sahabi...

Sen daha hayattayken Cennetle müjdelendin.

Sen kutlu sahabi...

Sen 23 yıl Nebiler Sultanı ile beraber oldun.

Sen kutlu sahabi...

Sen Cennetü’l-Bâkî’de yatıyor. Bâkî Cennetlerde geziyorsun.

Sen kutlu sahabisin...

Sen Abdurrahman Bin Avf’sın.

...

ÜMMETİN EMÎNİ

Emîn beldenin emîn insanı...

Gülistânın nâdide gülü...

Ümmetin emîni...

O gün 27 yaşındaydın.

Hayatının en güzel, en verimli çağındaydın.

Hayatını daha verimli kılma çağındaydın.

Hayatının kalanını O'na (celle celâluh) vakfetme çağındaydın.

“Lâ ilâhe illallâh” demenin hakkını verme çağındaydın.

Efendimiz (sallallahu aleyhi ve sellem) Dâru'l-Erkam'a çekilmezden önce Ebû Bekir tuttu senin elinden.

Vardın Nebiler Sultanı'nın (sallallahu aleyhi ve sellem) huzûruna.

“Ey Peygamber (sallallahu aleyhi ve sellem)” dedin, “Şehâdet ederim ki, Allah vardır, birdir ve yine şehadet ederim ki,

Muhammed, O'nun (celle celâluh) kulu ve elçisidir.”

Kutlu olsun ey emîn insan.

Kutlu olsun ey emîn kul.

Kutlu olsun ey sâdık sahabi.

Medine'ye hicret edince, Resûlullah (sallallahu aleyhi ve sellem) seni, kahraman Sa'd bin Mu'az'la kardeş ilan etti.

Medine'ye hicret edince Resûlullah seni “ümmetin emîni” ilan etti.

Sâdık kul, vefâlı dost, güzel sahabi.

Hiç ayrılmadın, hiç ayrılmak istemedin Resûlullah'dan (sallallahu aleyhi ve sellem).

Bazen tebliğ memuru, bazen seriyye kumandanıydın.

Vazife kutsaldı, hemen yapmalıydın.

Vazifen biter bitmez koştun Nebiler Sultanı'na...

Nebiler Sultanı (sallallahu aleyhi ve sellem) bir tarafa, dünya bir tarafa...

Nebiler Sultanı ne tarafa, sen o tarafa...

Resûlullah (sallallahu aleyhi ve sellem) Bedir'de savaş emrini verince...

Sahabi Bedir'de melekleşince...

Melekler Bedir'de sahabîleşince...

Senin kahramanlığın, fedâkârlığın kutsanınca...

Gökler titreyip âyet nâzil olunca...

Allah (celle celâluh) senden hoşnut olunca...

Daha hayattayken Cennetle müjdelenince...

Kutlu olsun ey şanlı sahabi!...

Emîn sahabi...

Civanmert sahabi...

Bedir'de harp meydanında karşına baban çıktı...

Kolay değildi yaptığın şey...

Basit değildi...

“Yapma baba! Etme! Gel, emîn beldenin emin insanların-
larından ol!

Resûlullah'a (sallallahu aleyhi ve sellem) kılıç çekme.

Kılıcımın önünde durma...”

Ve bir kılıç darbesi.

Her şey sustu.

Hayat sustu.

Kâinat sustu.

Sen ey kahraman sahabi!

Allah ve Resûlullah uğruna her şeyini fedâ eden saha-
bi...

Sen mahzûn olma...

Sen üzülme...

Cibril (aleyhisselâm) bembeyaz kanatlarıyla göründü...

Allah Resulü (sallallahu aleyhi ve sellem), seni müjdeledi...

Gökten haber geldi...

“Allah'a ve âhiret gününe iman eden hiçbir milletin,
Allah'ın ve resulünün karşısına çıkan kimseleri, isterse o

kimseler babaları, evlatları, kardeşleri ve sülaleleri olsun, sevip dost edindiklerini göremezsin. İşte Allah onların kalplerine imanı nakşetmiş ve Kendi tarafından bir ruhla onları desteklemiştir. Onları, içlerinden ırmaklar akan cennetlere, hem de ebedî kalmak üzere yerleştirecektir. Allah onlardan, onlar da O'ndan razıdır. İşte onlar Allah'ın tarafında olanlardır. Ve iyi bilin ki, felaha erenler, Allah'ın tarafında yer alanlar olacaklardır.” (Mücadile, 58/22)

Kutlu olsun ey sahabi!

Allah senden razı oldu.

Kutlu olsun ey sahabi!

Altından ırmaklar akan cennetle müjdelendin.

Kutlu olsun ey sahabi!.

Rızayı celb ettin.

Aşere-i Mübeşşere ehlinde oldun.

Sen Uhud'da da Efendimiz'i (sallallahu aleyhi ve sellem) hiç yalnız bırakmadın.

Uhud'da Efendimiz'i (sallallahu aleyhi ve sellem) korumak için etrafında halka oluşturan 14 delikanlıdan biriydin.

14 Kutlu baş'tan biriydin.

14 Kutlu gönül erinden biriydin.

Uhud'da Efendimiz yaralanmış, mübarek yüzüne miğferinin parçaları batmıştı.

Dişlerinle çıkarırken o parçaları ey sahabi,

Dudakların Efendimizin gül yüzünde ölümsüzleşti.

Hem ağlıyor hem de O'na (sallallahu aleyhi ve sellem) bu kadar yakın olmanın şerefini yaşıyordun.

Miğfer parçalarını çıkarırken iki dişin kırıldı.

Bu ne şeref ey sâdık dost? Bu ne izzet?

Daha bir güzelleşmiştin.

Daha bir güzelleşmiştin.

Kumandan sahabi...

Cesur sahabi...

Resûlullah, Amr b. el-Âs'ı kumandan ilan etmiş ve sefere göndermişti.

Amr, bir noktada durmuş ve ilerleyememişti.

Amr b. el-Âs, Allah Resulünden yardım isteyince, Resûlullah seni kumandan tayin edip destek göndermişti.

Sen giderken de tembihte bulunmuştu. "Amr ile aranızda ihtilaf çıkmasın.."

Emir kutsal bir ağızdan çıkıyordu.

Emir Nebiler Sultanı'ndan geliyordu.

"Boynum kıldan incedir Ya Resûlallah!" dedin ve çıktın yola.

Kumandan sen tayin edilmiştin.

Sen olgun davrandın.

Sen güzel davrandın.

Amr b. el-Âs, kumandanlıkta ısrar edince.

Peygamberin buyruğunu hatırladın.

İhtilaf çıkarmak sana yakışmazdı.

İhânetin anlamını hiç bilemedin.

Çünkü sen ümmetin eminiydin.

Kahramanlık sende temessül etmiş.

Emniyet senin şiârın olmuştu.

Sen büyük kumandan... Sen tevâzu kanatlarını yere indirdin...

Beldeler fethettin ama gurura hiç kapılmadın.

Tevâzu sana bir başka yakıştırdı...

“Emrindeyim Amr b. el-Âs!” dedin ve çıktın yola.

Sen büyük sahabi...

Sen kutlu sahabi...

Kumandanken, tâbi oldun.

“Allah Resulü (sallallahu aleyhi ve sellem), bana ‘Amr ile anlaşın. Sakın ola ki tartışmayın. O sana itaat etmezse sen ona itaat et.’ buyurdu dedin ve itaat ettin.

Hz. Ebû Bekir, siddik dost...

Resûlullah’tan (sallallahu aleyhi ve sellem) sonra sonra sana halifelik teklif etti.

Sen her zamanki tevazunla ‘Hayır!’ dedin ve Hz. Ebû Bekir’e biat ettin.

Hz. Ömer de seni çok severdi...

Hz. Ömer de seni sayardı...

Sana “Kardeşim” derdi...

Seni kardeş bilirdi.

Hatta halifeliği sırasında bir gün; “Eğer Ebû Ubeyde sağ olsaydı, devlet başkanlığına onu getirirdim.” buyurmuştu.

Sen ümmetin emîniydin...

Sen ümmetin sâdıkıydın.

Senin vefatından sonra bir gün Hz. Ömer, arkadaşlarıyla bir evde otururken, onlardan dilek ve temennilerini sordu. Bazıları Allah yolunda infak etmek için ev dolusu altın, bazıları aynı gâye uğrunda mücevherât temenni etti. Hz. Ömer ise; “Ne kadar arzu ederdim bu ev, Ebû Ubeyde misali insanlarla dolu olsaydı.” diyerek sana olan sevgisini gösterdi ey kutlu sahabi.

Kahraman Ebû Ubeyde...

Şam fatihi Ebû Ubeyde...

Kanaatkâr, tevâzu sahibi Ebû Ubeyde...

Çadırında kılıç, kalkan ve mızraktan başka eşyası bulunmayan Ebû Ubeyde...

Sen fethettiğin Şam ve civârını idare ederken hastalandın...

Vebâ hastalığı hem seni hem de onlarca arkadaşını yakaladı...

Ömer seni çağırdı lakin ayrılmadın dostlarından.

Vefatından hemen önce arkadaşlarına üzülmelerini söyledin:

“Ey İnsanlar! Bu hastalık Allah’tan size bir rahmettir. Peygamberimiz’in (sallallahu aleyhi ve sellem) duasının kabulü ve sizden önceki Salih kişilerin ölüm şeklidir.” dedin.

ÜMMETİN EMİNİ

Sen tevâzu kahramanısın ey Ebû Ubeyde.

Sen ümmetin emînisin.

Sen kutlu sahabisin.

...

İLK OK

Sen Mekke'de namaz kılarken, dininle alay eden bir müşriğe haddini bildirdin.

Sen ne güzel insansın,

Ne güzel sahabisin.

Sen 17 yaşında açan bir gülsün...

En güzel çağında öten bülbül...

Sen ne güzel insansın ki; Nebiler Sultanı'nın hem dostu, hem arkadaşı hem de akrabasıdır.

Sen ne güzel insansın ki; Kâinatın Sultanı'nın iltifatına mazhar oldun.

Her güzel insan gibi sen de anneni çok severdin.

Her güzel insan gibi sen de annene karşı gelmez, saygıda kusur etmezdin.

Senin Müslüman olmanı kabullenemeyen annen bu duygularını kullanmak istedi.

Annen, “Ey Sa’d! Allah’ın, hısım ve akraba ile ilgilenmeyi, anne-babaya daima iyilik etmeyi emrettiğini söyleyen, sen değil misin?” diye sorduğunda, sen tereddütsüz “Evet!” deyince;

“Ya Sa’d! Vallahi, sen Muhammed’in getirdiklerini inkâr etmedikçe, ben açlık ve susuzluktan helâk oluncaya kadar ağzıma bir şey almayacağım. Sen de bu yüzden anne kâtili olarak insanlarca ayıplanacaksın!” diyerek tehdit etti.

Anne, kutsal varlık!

Anne, güzel varlık!

Anne, ayaklarının altından Cennet’e yol giden şefkat kahramanı!

Tereddüt ettin bir an Ey Sa’d...

Bir an düşündün.

Ama sen Resûlullah’a ve getirdiği dine o kadar gönülden inanmıştın ki!

Ama sen O’ndan (celle celâluh) öncesi ve sonrası olmayana o kadar bağlanmıştın ki!

Yüce Mevlâ (celle celâluh) seni ve senden sonra geleceklere böyle bir tereddütle yaşatmak istemedi.

Sahabe ikilemde kalmamalıydı,

Sahabe Allah’a, Resûlullah’a, dine başka bir varlığı tercih etmemeliydi.

Cenab-ı Hakk’ın (celle celâluh) hatırı en yüce olup, hiçbir şeye fedâ edilmemeliydi.

Sen ne güzel insansın Ey Sa’d Bin Ebî Vakkas.

Sen ne güzel sahabîsin ki, daraldığın bir anda yardımına Yüce Allah (celle celâluh) koştu.

Emir, ferman, son cümle göklerden geldi.

Cibril (aleyhisselâm)...

Gül melek...

Güzel melek...

Bembeyaz kanatlarıyla Resûlullah'ın (sallallahu aleyhi ve sellem) yanına geldi.

“Ya Muhammed (sallallahu aleyhi ve sellem)!” dedi...

“Cenab-ı Hakk, emretti, ferman buyurdu! “Biz, insana, ana ve babasına iyi davranmasını tavsiye etmişizdir. Eğer onlar, seni, hakkında bilgin olmayan bir şeyi (körü körüne) bana ortak koşman için zorlarlarsa onlara itaat etme. Dönüşünüz ancak banadır. O zaman yapmış olduklarınızı (amellerinizin karşılığını) size haber vereceğim” (Ankebût, 29/8)

Kutlu olsun ey sahabi...

Kutlu olsun...

Ferman kesindi.

Emir netti.

Sen kazandın ey Sa'd.

Annene; “Ey Anne! Senin yüz canın olsa ve her birini İslâmiyet'i bırakmam için versen, ben yine dinimden vazgeçmem. Artık ister ye ister yeme!” dedin.

Sen kazandın ey Sa'd.

Annen, sendeki bu kararlılığı görünce vazgeçti.

Dünyada hem cennetlik insan yaşayacak, hem de cehennemlik.

Çünkü ikisinin de müşterisi âhirette bekliyor.

Sen Cennetlik oldun.

Sen âhireti beklemeden, dünyada Cennetle müjdelendin.

Sen henüz namaz farz kılınmadan önce Müslüman oldun.

Yaratılışın temiz, yaşantın nezihti.

İslâm'ı seçmeden önce bir rüya gördün...

Karanlıklar içindeydin...

Kapkara bir yerde...

Ufukta bir ay doğdu.

Ufukta bir ışık...

Ufukta bir nur belirdi..

Hiç düşünmedin, hiç tereddüt etmedin...

Nûra tâbi oldun... Işığa bağlandın.

Işık seni selâmete götürdü..

Işık seni dostlara ulaştırdı.

Senden önce de bu ışığa gönül verenler vardı.

Senden önce davrananlar.

Merak ettin, sordun, "Kimsiniz siz? Ne zaman geldiniz?"

Siz ne kadar kutlusunuz...

Siz ne kadar güzelsiniz...

Siz benden önce davrandınız...

Siz ne kadar şanslısınız.

Dediler: “Sen de şanslısın ey Sa’d!..

Sen daha bi güzelsin.

Sen daha bi kutlusun.

Bizden hemen sonra sen geldin.

Hem de birkaç saat sonra.

Gel yanımıza ey kutlu dost.

Gel tanışalım.”

“Ben”, dedi baştaki zat. “Ben Ebû Bekir, bu arkadaşım Zeyd b. Hârîse, bu ise şu gördüğün nurun sahibi, yüzü suyu hürmetine kâinatın yaratıldığı Zat’ın, (sallallahu aleyhi ve sellem) özbe öz yeğeni Ali b. Ebî Talib.”

Kutlu olsun ey Sa’d.

Sen de geldin, ışıktan (nurdan) sen de faydalandın.”

Uyandığında şaşırmıştın.

Uyandığında gülümsüyordun.

Hemen kendini sokaklara attın.

Sağa sola bakındın, bir olağanüstülük aradın.

Uzak değildi ey Sa’d!

Uzak değildi gerçek mutluluk.

Resûlullah ’a (sallallahu aleyhi ve sellem) Ecyad Tepesi tarafında rastladın.

O’nu (sallallahu aleyhi ve sellem) namaz kılarken buldun.

Işığın kaynağını gördün.

Işığın kaynağına erdin.

Hemen diz çöktün.

Ebedî saâdete erdin.

Tâbi oldun.

Mutlu oldun.

Kutlu oldun.

Bedir, Uhud, Hendek... Bütün savaşlarda sen hep öndeydin.

Bütün savaşlarda gönüllerdeydin.

Bedir'de müşrik süvari birliği komutanını Sa'id Bin el-Âs'ı yere çalıp kılıcını Resûlullah'a getirmiştin.

Resûlullah (sallallahu aleyhi ve sellem) Zülkife adındaki bu kılıcı sana vermişti.

Uhud savaşında müşrikler bir an üstünlüğü ele geçirip Müslümanlar panikleyince, Resûlullah'a (sallallahu aleyhi ve sellem) gövdesini siper eden 14 kutlu delikanlıdan biri de sendin.

Resûlullah (sallallahu aleyhi ve sellem) o gün kavsi kırılıncaya kadar küffara ok attı. Sonra da okları teker teker sana verdi ve;

“At ey Sa'd” dedi. “Anam babam sana fedâ olsun”

Resûlullah (sallallahu aleyhi ve sellem), senden hoşnuttu.

Resûlullah (sallallahu aleyhi ve sellem) seni övmüştü.

Anne ve babasının ismini kullanarak yaptığı bu övgüyü senden başka hiç kimseye söylememiştin.

Sen aldın, O kutlu elin verdiği okları.

Aldın ve attın.

Attığın her bir ok bir müşriği devirdi.

Attığın her bir ok bir ateşi söndürdü.

Attığın her bir ok bir acıyı dindirdi.

Her an, her dem Resûlullah'ın (sallallahu aleyhi ve sellem) yanındaydın.

Hudeybiye Anlaşması'nda da vardın ve şahittin.

O'nun (sallallahu aleyhi ve sellem) duasına eriştin.

Resûl-ü Ekrem bir gün: "Allah'ım Sa'd'ın duasını kabul et." niyazında bulununca ettiğin her dua kabul oluyordu.

Uhud Savaşı'nda bir ara Abdullah Bin Cahş senin yanına geldi.

Dedi ki: Ey Sa'd!

"Şöyle bir kenara çekilsek, ben dua etsem, sen amin desen; sonra istersen sen dua et, ben âmin diyeyim, olmaz mı?"

Sen de davetine icabet ettin ve "olur" dedin.

Bir kenara çekildiniz. Önce sen dua ettin:

"Allah'ım! Bugün benim karşıma güçlü, kuvvetli birini çıkar, onunla çarpışayım, ben onu öldüreyim. Böylece hem en büyük hizmeti yapmış olayım, hem de ganimetini alayım"

Abdullah Bin Cahş (radiyallahu anh) bu duaya "amin" dedi.

Allah'a yemin olsun her istediğin oldu.

Sonra Abdullah Bin Caşş (radiyallahu anh) dua etti:

“Allah’ım! Bugün benim karşıma güçlü, kuvvetli, zorba birisini çıkar. Onunla kıyasıya savaşıyım. Sonra o beni öldürsün. Bununla yetinmeyip karnımı yarsın. Kulaklarımı, burnumu kessin. Ve ben o hâlimle huzuruna çıkayım.

Sen bana:

“Kulum Abdullah! Sana verdiğim âzâları ne yaptın? Bunları kim böyle yaptı?” diye sorduğunda,

Ben de:

“Ey Rabb’im! Emanet olarak verdiğin o âzâları yerinde kullanamadım. Haklarını veremedim. Sağlam olarak onlarla senin huzuruna çıkmaktan hayâ ettim. Bunun için onları senin ve Resûl’ünün yolunda harcadım” diyeyim. Sen de bana: “Doğru söyledin” diyessin ve beni affedesin.

Bu duaya amin demek içinden hiç gelmedi senin.

Fakat sözleşmişsiniz...

“Amin” demeliydin...

Duan kabul olmalıydı...

Resûlullah senden hoşnuttu.

Allah (celle celâluh) senden hoşnuttu.

Ettiğin her dua kabul oluyordu.

Abdullah bin Caşş’ın (radiyallahu anh) duası daha güzeldi. Lakin ağırdı..

Duan kabul olmuştu.

Duan yerini bulmuştu.

Akşama doğru onu gördün. Şehit olmuştu. Burnu ve kulağı kesilmişti.”

Vedâ Haccı'nın akabinde Medine'de yatağa düştün.

Herkes sana ölecek gözüyle bakarken, Resûlullah müjde verdi.

Sen daha çok yaşayacak ve ülkeler fethedecektin.

Büyük savaşlar görecek, büyük fetihler yapacaktın.

Efendimiz'den (sallallahu aleyhi ve sellem) sonra Hz. Ebû Bekir'e ilk biat edenlerden oldun.

Ebû Bekir'e ilk itaat edenlerden.

Yol oldun yoldaş oldun,

Kan oldun kandaş oldun,

Can oldun candaş oldun.

Hz. Peygamber'in (sallallahu aleyhi ve sellem) müjdesi Hz. Ömer zamanında çıktı.

Sâsânîlere karşı hazırlanan İslâm Ordusuna başkumandan oldun.

Sâsânîleri mağlup ettin.

Medâin'i fethedip, Kısra ve sarayını yerle bir ettin.

Kûfe'ye yerleştin, çevreyi ihyâ ettin.

Kûfe'de vâli, gönüllerde sultândın.

Ancak her toplulukta olduğu gibi Kûfe'de de seni çekeyenler vardı.

Hız. Ömer'e şikayet ettiler.

Onlar câhildi, ne dediğini bilmezdi.

Sen ise kutlu sahâbi.

Daha dünyadayken ehl-i cennettin.

Çekildin vâililikten, dedin "Allah selâmet versin!"

Sen topraktan gelmiştin,

Mütevâzı bahçende toprakla uğraştın.

Toprakla hemhâl oldun.

Hız. Osman (radıyallahu anh) şehid edilince, fitne baş gösterdi.

Sen karışamazdın, karışmamalıydın.

Çünkü sen Cennet ehlindendin, Aşere-i Mübeşşere'dendin.

Hatta Hız. Osman'ı halife seçen Şûrâ'nın içindeydin.

Fitne senden uzak, sen fitneden uzaktın.

Üzerinde herkesin anlaştığı bir halife çıkıncaya kadar hiçbir bilgi duymak istemiyordun.

Sana, kim haklı kim haksız diye soranlara:

"Bana, iki gözü, dili ve iki dudağı olan ve şu kâfirdir, şu mü'mindir diyen bir kılıç getirilinceye kadar asla kimseyle savaşmam!" diye cevap verdin.

Sen, dört âyetle ilâhî hitaba mazhar olan kutlu sahâbi.

Sen Medine'nin dışında Akîk Vâdisi'nden O'na (celle celâluh) yürüdüñ.

Sen Akîk vâdisinden Firdevslere ulaştın.

Sen güzel insan, yüce insan, nurlu insan...

Sen kutlu sahabi...

Sen Peygamber dostu...

Sen İslâm'ın sancaktarı...

Sen İslâm'ın ilk okçusu...

Sen Sa'd Bin Ebî Vakkâs...

...

PEYGAMBER KALKANI

“Allah Teâlâ’ya sonsuz şükürler olsun. O (sallallahu aleyhi ve sellem), sağ olduktan sonra her musîbet hiçtir.” demiştin.

Habîbullah’a olan bağlılığını her zaman olduğu gibi bir kez daha ispatlamıştın.

Uhud Savaşı’nda Mâlik bin Zübeyr adındaki çok keskin bir nişancı ne yaptığını, neden yaptığını ve kime karşı geldiğini bilmeyecek bir mecnunlukla, Peygamberimiz’e (sallallahu aleyhi ve sellem) ok atıyordu...

Oklar Efendimiz’e (sallallahu aleyhi ve sellem) gelmemeliydi...

Oklar Efendimiz’e (sallallahu aleyhi ve sellem) ulaşmamalıydı...

Kaldırdın kollarını, tuttun; hedefini şaşırılmış, mecnun okları ellerinle...

O güzel ellerin parçalanmış, o öpülesi ellerin yaralanmıştı.

Uhud Savaşı’nda seksene yakın yara almıştın, her yerin kılıç darbeleriyle, mızrak ve oklarla yaralanmıştı. Buna

rağmen bir lâhza olsun Resûlullah'ın (sallallahu aleyhi ve sellem) yanından ayrılmamıştın, bütün gücünle O'nu (sallallahu aleyhi ve sellem) korumaya çalışıyordun.

Sâdık dost, güzel ve vefâkâr insan Sıddîk Ebû Bekir ve ilk Müslüman olanlardan Sa'd bin Ebî Vakkâs Resûl-ü Ekrem Efendimiz'in (sallallahu aleyhi ve sellem) yanına geldiğinde, sen kan kaybından bayılmıştın.

Ebû Bekir, sıddık dost senin yüzüne su serpip ayılttığına, sorduğun ilk şey, “Yâ Ebâ Bekir! Resûlullah nasıl?” olmuştu.

“Hz. Ebû Bekir, Resûlullah iyidir, beni o gönderdi.” deyince açmıştın ellerini Mevla'ya (celle celâluh) ve;

“Allah Teâla'ya sonsuz şükürler olsun. O (sallallahu aleyhi ve sellem) sağ olduktan sonra her musîbet hiçtir..” diye şükretmiştin.

O (sallallahu aleyhi ve sellem), iyi olduktan sonra başka hiçbir şeyin önemi yok.

O (sallallahu aleyhi ve sellem), iyi olduktan sonra âlem kötü olmuş umrunda mı?

Sen Müslüman olduğunda akıl almaz işkencelere maruz kalmıştın da:

“Vallahi, beni öldürseniz de dinimden dönmem!” demiştin.

Senin dinin en güzel dindi.

Senin dinin en son din.

Ticaretle uğraştığın bir dönemde seyahate çıkmıştın. Yolun günlerden bir gün Basra'ya düştü.

Alışveriş yapıyor, nafakanı çıkarıyordun.

Bir Hıristiyan rahip Mekke'den gelen birilerini arıyordu.

Senin kaderinde Müslüman olmak vardı.

Senin yazın yazılmıştı.

Yüzlerce kişinin içinde seninle karşılaştı.

Ve sorduğu ilk soru, "Mekke'de Ahmet zuhûr etti mi?" oldu. Sen şaşırıydın, henüz hiçbir şeyden haberin yoktu. Ama yazın yazılmıştı.

Ahmed-i Mahmûd-u Muhammed Mustafâ (sallallahu aleyhi ve sellem) ile karşılaşacak ve O'na (sallallahu aleyhi ve sellem) tâbi olacaktın.

O'nu (sallallahu aleyhi ve sellem) sana Mekke'den kilometrelerce uzak bir şehirden, hiç tanımadığın bir adam soracaktı.

Verdiğin ilk tepki; "Ahmet kimdir?" oldu.

Rahip; "Abdullah bin Abdülmuttalib'in oğludur. O (sallallahu aleyhi ve sellem), peygamberlerin sonuncusudur. Mekke, O'nun peygamberliğini ilan edeceği yerdir. Sonra oradan hicret edecektir." dedi.

Aklında bir soru, kalbinde bir huzur, düştün Mekke yollarına.

Rahibin söyledikleri kalbinde yer etmişti.

Bir türlü aklından çıkaramıyordun.

Mekke'ye gelince sorduğun ilk şey "Ben yokken olağanüstü bir hâdise oldu mu?" cümlesiydi.

Olmuştu ey Talha bin Ubeydullah!

Sen yokken Resûlullah'a (sallallahu aleyhi ve sellem) emir gelmişti.

Sen yokken, Abdullah'ın oğlu Muhammed, (sallallahu aleyhi ve sellem), "Lâ ilâhe illallâh, Muhammedün Resûlullah" demişti.

Sen yokken, Habibullah (sallallahu aleyhi ve sellem), Allah vardır, birdir ve ben (Muhammed) O'nun (celle celâluh) kulu ve elçisiyim" demişti.

Peygamberliğin ilan edildiğini duyunca sevincinden haykırdın.

Hemen, dostun, arkadaşın Hazreti Ebû Bekir'in yanına gittin.

"Ya Ebâ Bekir, duyduklarım doğru mu?"

Aldığın cevap bir müjdeydi.

Aldığın cevap gönlünü gül, dilini gülistan etti..

Hiç vakit kaybetmedin.

Hiç oyalanmadın.

"Ya Ebâ Bekir, beni O'na (sallallahu aleyhi ve sellem) götür!"

Eşhedü en lâ ilâhe illallâh ve eşhedü enne Muhammeden abduhû ve rasûluhû."

Müslüman olmanın büyük sorumlulukları vardı.

Sen hepsine birden "evet" demiştin.

Akıl almaz işkencelere maruz kaldın.

Akıl almaz sıkıntılar çektin.

Hz. Ebû Bekir'le beraber seni sıcak kumlarda, ateş topu güneşin altında iple birbirinize bağladılar uzun süre çözmek üzere.

Bir kere baş koymuştunuz, bir kere “evet” demiştiniz, bir kere inanmıştınız.

Caymak yoktu, dönemezsiniz, dönmemeliydiniz.

Ve dönmediniz, “Ne yaparsanız yapın, etlerimizi lime lime doğrasanız yine dönmeyiz. Allah vardır, birdir ve Muhammed (sallallahu aleyhi ve sellem) O’nun (celle celâluh) kulu ve elçisidir.”

Bedir Savaşı sırasında Efendimiz (sallallahu aleyhi ve sellem) tarafından Kureyş kervanını takiple görevlendirilmiştin.

Bedir’e iştirak edemedin ama görevliydin.

Bedir’in hem sevabından hem ganimetinden istifade ettin.

Uhud ve sonrası bütün savaşlarda Efendimiz’in (sallallahu aleyhi ve sellem) hep yanibaşında çarpıştın.

O’nu (sallallahu aleyhi ve sellem) korumak için havada uçan okları ellerinle tuttun.

Nebiler Sultanı, yüzü suyu hürmetine kâinâtın yaratıldığı Zat (sallallahu aleyhi ve sellem), seni o kutlu ağızından dökülen kutlu cümlelerle övdü.

Sen ey kutlu sahabe, sen âyetle övülen sahabelerden oldun.

Hz. Peygamber (sallallahu aleyhi ve sellem) Uhud Savaşı’ndan dönünce minbere çıkmıştı. Yüce Mevla’ya (celle celâluh) hamd ü senâ ettikten sonra şu âyeti okumuştun:

“Müminlerden öyle erkekler var ki, Allah’a verdikleri sözde dururlar. Onlardan kimi adağını yerine getirmiştir.”

Ashap merak etmişti, ashap heyecanlanmıştı.

Kimdi bu kutlu sahabeler, kimdi bu yüce insanlar?

İçlerinden biri hiç edebini bozmadan, Resûlullah'ı (sallallahu aleyhi ve sellem) yanlış bir şey söyleyerek incitme ürkekliğiyle ayağa kalktı ve, "Ey Allah'ın (celle celâluh) elçisi! Kimdir bunlar?" diye sordu.

Resûlullah (sallallahu aleyhi ve sellem), "Ey soru soran kişi! Bu (Talha) onlardandır." diye cevap verdi.

Yine bir seferinde Nebiler Sultanı (sallallahu aleyhi ve sellem) seni övmek için; "Kim, yeryüzünde gezip dolaşan insanlardan, Allah'a (celle celâluh) verdiği sözü yerine getiren birine bakarak sevinç duymak istiyorsa Talha'ya baksın." demişti.

Bundan güzel müjde olmazdı.

Bundan güzel hediye olmazdı.

Bundan güzel iltifat olamazdı.

Sen Uhud kahramanıydın.

Sen peygamber kalkanıydın.

Henüz hayattayken Cennet'le müjdelendiğin.

Sen kutlu sahabîydın.

Bedir'den sonra bütün savaşlara katılmıştın.

Hep Resûlullah'ın yanındaydın.

Huneyn Gazvesi'nde de çok büyük kahramanlıklar göstermiştin.

İslâm ordusunun susuz kalma ihtimali vardı. Çölde susuzluğa dayanmak çok zordu.

Malının büyük bir kısmını harcayarak İslâm ordusunun susuz kalmaması için su kuyusu satın aldın.

Tebük Gazvesi sırasında ise bütün varını yoğunu ordunun hazırlanması için harcamıştın.

Yine günlerden bir gün, elindeki arazilerden birini yedi yüz bin dirheme satmıştın. Bu para sende sadece bir gece kalmıştı.

Tüm gece boyu sıkılmıştın. Malını Allah yolunda infak edememenin ıstırabını çekmiştin.

Sabah bir türlü olmuyordu. Gün doğmuyordu.

Bir an önce Allah rızası için bir şeyler yapmalıydın.

Sabah olur olmaz ilk iş olarak, dün kazandığın paranın hepsini İslâm adına dağıtmıştın.

Hatta bir ara Kâinatın Sultanı (sallallahu aleyhi ve sellem), bu hareketlerinden dolayı sana Talhatü'l-Cûd” (Cömert Talha) sıfatını vermişti. Ve Kutlu Sultan'ın (sallallahu aleyhi ve sellem) kutlu cümleleriyle övülmüştün.

“Ey Talha!” demişti Resûlullah (sallallahu aleyhi ve sellem), “Sen çok cömertsin ve feyizlisin.”

Sen çok cömerttin ey Talha,

Sen çok feyizliydin.

Sen Uhud kahramanı,

Sen peygamber kalkanıydın.

Hz. Ebû Bekir halife olunca ilk biat edenler arasındaydın.

Rasûlullah'la beraberken yaptığın gibi, O'nun da hep yanındaydın.

Hatta Hz. Ömer'in halife seçilmesinde de sen etkili olmuşsun.

Hz. Ömer'in kurduğu altı kişilik şura heyetindeydin.

Hz. Ömer'den sonra halife olacak adaylar arasında sen de vardın.

Ama sen hakkından ferâgat edip Hz. Osman'ın halife seçilmesinde etkili oldun.

Hz Osman'ı çok severdin. Hz. Osman'a kıyanların bir an önce bulunması ve cezalandırılması iştiağıyla yanıyordun.

Resûlullah'ın öz be öz yeğeni, Resûlullah'ın damadı, Allah'ın aslanı dördüncü halife Hz. Ali ise durumun karışık olduğunu, biraz beklenmesi gerektiğini, gereğinin mutlaka yapılacağını söylüyordu.

Cemel Savaşı, yürekler yakan, ciğerler dağlayan savaş...

Senin hakkında kim ne diyebilir ki...

Peygamberler Sultanı'nın (sallallahu aleyhi ve sellem) beyânına göre içtihatlarında isabet edenler iki, etmeyenler bir sevap alacaktı.

“Fitne kapılarını kapamak dinin güzelliklerindedir.”

Fitne kapıları uzak olsundu.

Allah (celle celâluh), sizi daha hayattayken cennetle müjdelemişti.

Atılan bir ok, kendine verilen vazifeyi yerine getirmişti.

Atılan bir ok, seninle buluştuğunda dilinden şu cümleler dökülmüştü;

“Bismillah! Allah’ın emri artık gerçekleşmiş bir kadedir.”

Hız. Ali kutlu damat, kutlu yeğen, kutlu halife, güzel insan senin şehit olduğunu öğrenince yandı, tutuştu.

“Ey Talha!” dedi, “Yıldız dolu bu semanın altında seni toprağa serili görmek bana çok ağır geldi. Keşke ben yirmi yıl evvel ölseydim de bu günü görmeseydim”.

Allah sizden razı olsun ey kutlu sahabiler.

Allah sizi bize şefaatçi eylesin.

Siz ne yaptıysanız doğru yapmışsınızdır.

Sizin her biriniz bir yıldızsınız.

Allah yolumuza hep sizi ışık eylesin.

...

PEYGAMBER HAVÂRÎSİ

Annen, Resûl-ü Kibriya'nın (sallallahu aleyhi ve sellem) sevgili halası, Hz. Safiyye.

Baban, Resûlullah'ın (sallallahu aleyhi ve sellem) can yoldaşı, eşi, ilk Müslüman Hz. Hatice'nin erkek kardeşi...

Ne mutlu sana ki soyun kutlu...

Ne mutlu sana ki yolun kutlu...

Ne mutlu sana ki adın kutlu...

Sen hayatın boyunca hep Hakk'ın ve haklının yanında oldun.

Bir gün aniden fırladın yerinden...

Elinde kılıç çıktın sokaklara...

Elinde kılıç düştün yollara...

Ey kahraman sahabî...

Nereye gidiyorsun, ne yapmak istiyorsun, herkese meçhul...

Birden gözlerin kamaştı. Sonsuz Nur'un Sahibi, Nebiler Sultan'ı (sallallahu aleyhi ve sellem) karşında dikildi.

Açtın ellerini Yüce Mevlâ'ya, (celle celâluh) dedin “Şükürler olsun, Sen (sallallahu aleyhi ve sellem) hayattasın, Sen (sallallahu aleyhi ve sellem) ne kutlusun, Sen (sallallahu aleyhi ve sellem) ne güzelsin.”

Resûlullah (sallallahu aleyhi ve sellem) öldü demişlerdi, Resûlullah (sallallahu aleyhi ve sellem) şehit oldu.

Almıştın eline kılıcı, atmıştın kendini sokağa.

Önüne hangi müşrik çıkarsa doğramaya and içmiştin.

Önüme kim çıkarsa vay haline demiştin.

Resûlullah (sallallahu aleyhi ve sellem) ölmemişti, ne mutluydu sana.

Sonsuz Nur'un sahibi, Efendiler Efendisi (sallallahu aleyhi ve sellem), karşında duruyordu.

Resûlullah (sallallahu aleyhi ve sellem) seni övüyordu...

Resûlullah (sallallahu aleyhi ve sellem) seni seviyordu...

Resûlullah (sallallahu aleyhi ve sellem) sana ve kılıcına dua ediyordu...

İslâm adına çekmiştin kılıcı...

İlk sen çekmiştin...

Allah Resûlü seni dine davet ettiğinde daha sekiz yaşındaydın. (Başka bir rivayete göre on altı...)

Daha günâh nedir bilmezdin.

Melekler kadar temiz, melekler kadar saftın.

Daha çocukken, annen seni zor şartlar için yetiştiriyordu.

Müslüman olmak zordu.

Müslüman olmak güzeldi.

Müslüman olmak yaşanan en büyük mutluluk,
Kazanılan en büyük şerefti.

Amcan seni çok severdi.

Amcan seni överdi.

Lakin sen Müslüman olunca sevgisi kine döndü.

Senin elini ayağını bağlayıp bir ambara astı, ateş yaktı
ve dumanlar arasında bıraktı.

Bağırdı; “Ey Zübeyr, tekrar atalarının dinine dön!” diye.

Bu yol kutlu yol,

Bu yol güzel yol,

Bu yol saâdet yolu,

Bu yol içinde süttten ve baldan ırmakların aktığı Cennete giden yol,

Bu yol Resûlullah’ın (sallallahu aleyhi ve sellem) yolu.

Ölmek var dönmek yoktu.

“Hayır!” dedin amcana.

“Beni şuracıkta öldürsen de dönmem.”

Sen rehberini bulmuş, yolunu çizmiştin.

Efendimiz (sallallahu aleyhi ve sellem) nereyi işaret etse orada
olacaktın.

Efendimiz (sallallahu aleyhi ve sellem) nereyi emretse, orayı alacaktın.

Önce Habeşistan, Sonra Medine.

Yollar hep O'nun (sallallahu aleyhi ve sellem) işaret ettiği yere çıkıyordu.

Bedir'de kozlar paylaşılacaktı.

Bedir'de kılıçlar çekilecek, Sahabe şahlanacaktı.

Bedir'de küffâr kaçacak, melekler kovalayacaktı.

Bedir'de sahabe melekleşecek, melekler Sahabeleşecekti.

Bir tarafta kara kalpli karanlığın insanları, diğer tarafta Ebedî Nur'un temsilcileri.

Sen Ey Zübeyr bin Avvâm, Bedir'de şahlanmıştın.

Bedir'de Efendimiz (sallallahu aleyhi ve sellem) seni övmüştü.

“Sarı sarıklı melekler, Zübeyr'in yüzü gibi inip savaşa iştirak ettiler.” demişti.

Bedir'de kanatlanmış, Bedir'de yara almadık yerin kalmamıştı...

Hatta bir ara oğlun Urve, senin boynundaki yara izine parmağını sokup oynamıştı.

Sen Uhud'da da kahramanlaşmış ve önüne gelen her müşriğe haddini bildirmiştin.

Kureyş, müşrik ve küffâr...

Uhud'da küstâhlaşmıştı.

Resûl-ü Ekrem, ordunun artçıları olarak elli okçuyu Ayneyn Tepesi'ne yerleştirmişti.

Yerlerini terk etmemelerini söylemişti.

Emre itaat çok önemliydi.

Emre itaat gerekliydi.

Emre itaattaki inceliği kavrayamayınca, Efendimiz'in yanında O'nu (sallallahu aleyhi ve sellem) koruyanlar çok az kalmıştı.

Sen O'nu (sallallahu aleyhi ve sellem) korumak için yanından ayrılmamıştın ey Zübeyr.

Sen vücudunu kalkan, göğsünü siper etmiştin.

Bir ara bir kadının koşarak savaş meydanına girdiğini gördün.

Efendimiz bu kadının savaş alanına girmemesini murad etmişti.

Sahabe koştu, savaş meydanından uzaklaştırmak istedi kadını.

Sen de baktın o yana gayr-i ihtiyârî.

Annendi o kadın senin, koşuyordu canhıraş.

Koştun, dedin “Ana ne yapıyorsun? Resûlullah senin buraya gelmeni yasakladı.”

“Hamza'mı arıyorum” dedi... Onu kefenleyeceğim.

Hamza (radiyallahu anh) şehid olmuştu.

Hamza (radiyallahu anh) cennete gitmişti.

Hamza (radiyallahu anh) senin dayın, senin canındı.

Mekke'nin Fethi sırasında İslâm ordusunun sancaktarıydın.

Bütün savaşlarda Resûlullah'ın yanındaydın.

Bütün seferlerde ve Vedâ Haccı'nda.

Sen Peygamber Efendimiz'e (sallallahu aleyhi ve sellem) tâbi olurken (bi'at ederken) söz vermiştin:

“Ya Resûlallah, ölünceye kadar sana ve getirdiğin dine sadık kalacağım.”

Sözünde durdun ey Cennet ehli...

Sözünde durdun ey kutlu sahabî...

Sözünde durdun.

Bir ara Resûlullah (sallallahu aleyhi ve sellem), senin için:

“Her peygamberin bir havârîsi (yardımcısı) vardır. Benim havarim Zübeyr'dir.” diyerek iltifatta bulunmuştu.

Kutlu olsun ey Havârî...

Kutlu olsun...

Musul'dan gelen yaşlı bir adam bir gün, “Zübeyr Bin Avvam'a birkaç yolculuğunda arkadaşlık yapmıştım.” dedi...

Ve seni övdü.

Senin kahramanlığın ve fedâkârlığının karşısında hayretini gizleyemedi.

Sen bir vesileyle elbise değiştirmek için ondan yardım istemiştin...

Ve seni bir örtüyle çölün ortasında gizlemesini istedin.

Bir ara sırtın gözüktü.

Vücudunun her yeri onlarca yara içindeydi.

Vücudun, ok ve kargı yaralarıyla göz göz olmuştu.

Büyük yaralar...

Derin yaralar...

Ama sende güzelleşen yaralar...

Çünkü onlar Allah (celle celâluh) için alınmıştı...

Onlar, Resûlullah (sallallahu aleyhi ve sellem) aşkına alınmıştı.

Hendek Savaşı.

Resûl-i Zîşân'ın, (sallallahu aleyhi ve sellem) Arap harp tarihine bir katkısı.

Bütün şehrin etrafına hendek kazma fikri ilk defa bu savaşta ortaya çıkmıştı.

Gelen müşrikler karşılarında yepyeni bir şey buldular.

Hendeği ilk defa böyle görüyorlardı.

Saldırıyorlar ama aşamıyorlardı.

Müşriklerin ordusunun şaşırdığı, bozulduğu bir esnada Allah Resûlü (sallallahu aleyhi ve sellem), ashabına “Kim haber getirecek!” diye seslendi.

Ey Zübeyr!.

Tam üç kez tekrarlanan bu soruya her seferinde “Ben Yâ Resûlallah! (sallallahu aleyhi ve sellem) diye seslenmiştin.

Savaşın dehşeti sürüyordu. Herkes hem açlıkla hem de müşrikle savaşıyordu.

Hatta bir ara açlıktan dolayı, Kâinâtın Sultân'ı (sallallahu aleyhi ve sellem), karnına taş bağlamıştı.

Müslümanların tam tükendik dedikleri bir anda ilâhî inâyet yetişmişti.

Sadece ve sadece, pişirilmiş küçücük bir keçi yavrusu bütün orduyu doymuştu.

Hendek savaşı.

Dostla düşmanın ayrıldığı savaş.

Savaşın ilerleyen zamanında Müslümanların yenileceğini zanneden Kureyza Yahudileri, anlaşmayı bozup ihanet ettiler.

Resûlullah (sallallahu aleyhi ve sellem), Hz. Cebrâil'in işaretleriyle orduyu Kureyza'ya sevketti.

Oraya ilk gidenler arasında sen vardın yâ Zübeyr.

Oraya ilk varanlar arasında sen vardın.

Küfrün merkezine İslâm bayrağının dikilme vakti gelmişti.

Resûlullah (sallallahu aleyhi ve sellem) bütün hazırlıklarını gizlice yapıyordu.

Nereye gidileceğini, ne zaman gidileceğini kimse bilmeliydi.

Bu ne müthiş azim, bu ne müthiş kararlılık.

Resûlullah mümkün olsa Medine etrafından bir kuşun bile Mekke'ye gitmesine izin vermeyecekti.

Kadının biri Medine'den aldığı bir mektubu kaçıyordu.

Müşrik müşrikliğini, münâfık münâfıklığını yapıyordu.

Resûlullah'a (sallallahu aleyhi ve sellem) Yüce Mevla (celle celâluh) bildirdi bu haberi.

Şimdi durmamak lazımdı...

Şimdi beklememek...

Belki kanatlanmak...

Belki uçmak...

Bir an önce yetişip durdurulmalıydı haberci...

Mekke'ye ulaşmamalıydı.

Allah Resûlu (sallallahu aleyhi ve sellem), Allah'ın Arslanı, damadı, amcazâdesi Hz. Ali'yi, seni ve Hz. Mikdat'ı görevlendirdi.

Bir an önce gidecek, bu kadını durdurup elindeki ihbar mektubunu alacaktınız.

Ve her zaman olduğu gibi görevinize sâdık kaldınız.

Çünkü emir kutlu bir dudaktan çıkıyordu.

Çünkü emir O'ndandı (sallallahu aleyhi ve sellem).

Kâinat O'nun (sallallahu aleyhi ve sellem) yüzü suyu hürmetine yaratılmıştı.

Kâinat, O (sallallahu aleyhi ve sellem) gelecek diye yaratılmıştı.

Sen sana ne emredildiyse onu yaptın.

Sen senden ne istendiyse onu yaptın.

Sen sana ne düştüyse onu yaptın.

Sen kutlu sahabîydin.

Sen cesurdun.

Sen cömert.

Sen İslâm adına ilk kılıcı çekmiştin.

Sen din adına her şeyini vermiştin.

Öylesine bağlıydın ki, Allah'a, (celle celâluh) dine ve Resûlullah'a (sallallahu aleyhi ve sellem)...

Sen daha hayattayken cennet ehliydin.

Resûlullah'ı (sallallahu aleyhi ve sellem) her zaman örnek almıştın.

O (sallallahu aleyhi ve sellem), hep rehber olmuştu.

Kimi zaman sevinmiş, kimi zaman üzülmüş...

Kimi zaman oturmuş, kimi zaman kalkmıştı.

Ama hiçbir zaman yanılmamış,

Hiçbir zaman sizi yalnız bırakmamıştı.

Yine bir gün, "Siz işinize bakın, ne emredilirse onu en güzel şekilde yerine getirin." demişti.

Sen itaat ettin.

Sen tâbi oldun.

Sen kazandın ey sahabi.

Hz. Ebû Bekir zamanında Medine'de kalmayı tercih ettin.

Hep kendi halinde, hep kendi işindeydin.

Devlet işlerine hiç karışmadın.

Şûradaydın, şûranın hakkını verdin.

Savaştaydın, savaşın hakkını verdin.

Sen dünyadayken, cenneti hak eyledin.

Allah'ın aslanı, Resûlullah'ın damadı, Haydar-ı Kerrâr, Hz. Ali halife seçilmişti.

Medine'de ise müfsitler ortalığı karıştırıyorlardı.

Nerdeyse Hz. Ali ile karşı karşıya gelecektin.

Neredeyse aklın karışacak, gönlün huzursuz olacaktı.

Hz. Ali, sana seslendi;

“Ya Zübeyr!” dedi. “Hatırlar mısın; bir gün Medine'de ikimiz el ele tutuşmuş yürürken Efendimiz karşıdan geldi. İkimize baktıktan sonra sana dönerek, “Ya Zübeyr, Ali ile aranda bir şey geçecek, ama o gün sen haksız olacaksın.” buyurmuştu.”

Birden donakaldın.

Birden canlandı hayalinde Efendimiz'in gül yüzü.

O'na (sallallahu aleyhi ve sellem) ve emirlerine muhâlif olmak kimin haddine idi.

O'nu (sallallahu aleyhi ve sellem) üzmemek kimin elinde idi.

Cemel günü sen en güzelini yaptın.

Cemel günü sen Medine'ye döndün.

Sana “korktu” diyenlere, “Allah katında kötü sonucundan korktuğum işleri bırakmak, din için de dünya için de daha iyi ve hoştur.” dedin ve döndün Medine'ye.

Sen Cennetle müjdelenip, nurdan nasibini alırken...

Kimilerini de Cehennem bekliyordu.

Nurdan nasipsiz İbn Cürmüz, seni takip etti ve namazdayken şehit etti.

Sen Resûlullah'la buluşurken cennet yamaçlarında...

O, Hz. Ali'ye koştı “Şu kılıcım.” dedi; “O'nun başını kesti.”

Bir şeyler umdu...

Umduğunu bulduğunu sandı.

Hz. Ali, döndü, baktı ve ağladı.

Resûlullah'ın bir sözüyle müjdeledi onu...

Dedi, “Ey İbn Cürmüz! Resûlullah buyurdu ki, “Safiyeye'nin oğlunun kâtiline cehennemi müjdelerim...”

Sen cennete, kâtilin cehenneme gitti.

Sen Resûlullah'a, O Ebû Cehil'e...

Dünya bir limandı gelip geçilen...

Kimine cennet, kimine cehennem bileti kesilen...

...

TESLİMİYET KAHRAMANI

Kûfe’de büyük mescitte, Muğîre b. Şube oturuyordu.
Kûfe’de büyük mescitte Muğîre b. Şube’nin yanında
Kûfeliler oturuyordu.

İçeri girdin tevâzunla...

İçeri girdin Rabbi’ne yönelme arzusuyla.

Muğîre seni karşıladı ve yanına davet etti.

Çok zaman geçmeden bir Kûfeli girdi içeri.

Muğîre onu da karşıladı, lâkin adam hem içeri giriyor
hem hakaretler yağdırıyordu.

Dayanamadın...

Kalktın ayağa ve Muğîre’ye sordun;

“Bu adam kime hakaret ediyor yâ Muğîre?”

Aldığın cevap korkunçtu.

Aldığın cevap üzücüydü.

“Ali Bin Ebi Talib’e” dedi Muğîre.

Canın sıkıldı, moralin bozuldu.

Allah'ın (celle celâluh) övdüğü, cennetle müjdelediği birine nasıl söz söylenebilirdi.

“Ey Muğîre!” diye bağırdın tam üç defa... “Ey Muğîre! Yanında Resûlullah'ın ashabına sövülüyor da, senin karşı çıkıp ayıpladığını görmüyorum. Resûlullah'tan (sallallahu aleyhi ve sellem) kulağımın işittiği, kalbimin bellediği bir şeye şâhit oldum. Ben kendisiyle kıyamette karşılaştığımda, benden hesap soracağı bir haberi ondan yalan olarak da rivayet etmiyorum. Resûlullah (sallallahu aleyhi ve sellem) şöyle buyurdu: “Ebû Bekir cennettedir, Ömer cennettedir, Osman cennettedir, Ali cennettedir, Talha cennettedir, Zübeyr cennettedir, Abdurrahman cennettedir, Ebû Ubeyde cennettedir, müminlerin dokuzuncusu da cennettedir... Eğer bu dokuzuncunun adını söyleyecek olsam söylerdim...”

O sırada mescittekiler hep bir ağızdan ve yeminle;

“Ey Allah'ın Resûlü'nün arkadaşı! Kimdir dokuzuncu?” diye sordular.

Bunun üzerine sen:

“Beni Allah'a yemin ettirdiniz. Vallahi o dokuzuncu bendim.” dedin ve sözüne devam ettin.

“Bir müminin Resûlullah'la (sallallahu aleyhi ve sellem) beraber bir savaş meydanında bulunması ve Resûlullah'la (sallallahu aleyhi ve sellem) beraber yüzü gözü toz toprak içinde kalması, Nuh (aleyhisselâm) kadar yaşasanız da, sizin yaptıklarınızdan daha hayırlıdır.” dedin..

Hatta bir ara Ervâ bt. Üveys, Mervan Bin Hakem'le senin aranı açmak istemişti de; Said benim arazimden çalıp kendi arazisine kattı.” diye iftira atmıştı...

Sen kutlu sahabi sen aşere-i mübeşşeredendin. Sen daha dünyada iken cennet ehliydin.

Döndün ve kadına; “Ey Ervâ! Resûlullah’ın; ‘Kim birinin bir karış toprağını çalarsa, yedi katı onun boynuna -yılan gibi- dolanır.’ buyurduğunu duyan bir kişi olarak, ben bir araziden nasıl çalabilirim!” diye haykırdın.

Mervan iknâ olmuştu.

Mervan gerçeği görmüştü.

Kadın ısrar edince; “Ya İlâhî (celle celâluh), eğer bu kadın yalancıysa, gözünü elinden al ve onu toprağında öldür.” diye beddua etmiştin.

Senin duânı almak ne güzeldi.

Senin bedduânı almak ne kötü...

Bir süre sonra o kadının gözü kör oldu.

Bir süre sonra kadın bahçesindeki bir kuyuya düşerek öldü.

Senin duânı makbûldü.

Senin soyun makbûldü.

Senin adın makbûldü.

Baban için Resûlullah (sallallahu aleyhi ve sellem), “tek başına bir ümmet” pâyesini lâıyk görmüştü.

Baban Zeyd b. Amr b. Nüfeyl, selim bir fitrat sahibiydi.

Kavminin içinde bulunduğu sapıklık ona hiç bulaşmamıştı.

Daha Resûlullah (sallallahu aleyhi ve sellem) peygamberliğini ilan etmeden önce, baban Zeyd hiç putlara tapmamıştı.

Hayatının hiçbir döneminde içki içmemiştir.

Cahiliye devrinde kızları babaları diri diri toprağa gömerken, senin baban Zeyd, onlardan kız çocuklarını almış, büyütmüş ve büyüdükten sonra da, 'İsterseniz kızlarınızı alabilirsiniz.' diye bir civanmertlikte bulunmuştu.

Sen daha doğduğun gün tertemiz bir aileye mensup-tun.

Sen doğduğun andan beri, "Allah'ım! Sana nasıl ibadet edileceğini bilmiyorum. Bilseydim öyle ibadet ederdim." diye inim inim inleyen bir babanın yanında büyüdün.

Kulaklarında Hakk'ın esintileriyle büyüdün.

Resûlullah'ı (sallallahu aleyhi ve sellem) görür görmez iman et-tin.

Ne aradığını, nasıl bir şey aradığını biliyordun.

Bilmediğin sadece ne zaman geleceğiydi.

İşte karşıdaydı.

"Lâ ilâhe illallâh Muhammedün Rasûlullâh..."

Sabır kahramanıydın.

Çektiğin bütün sıkıntılara, ıztıraplara rağmen vazgeçme-din.

Hz. Ömer, senin evinde iken Müslüman oldu.

Hz. Ömer senin vesilenle gerçeği buldu.

Hz. Habbab b. Eret, senin evinde Kur'ân okuyordu.

Berberce Kur'ân öğreniyordunuz.

Avluda ayak sesleri duyulunca Habbab'ı sakladınız.

İçeriye Ömer girdi.

Ömer kız kardeşine sordu, “Ne okuyorsunuz?” diye.

Kardeştir bu.

Candır, can yoldaştır...

Ömer, sana zarar verince, kardeşi ona doğru haykırdı, “Abi, evet iman ettik. Hadi ne yapacaksan yap!”

Kardeşinden bu güne kadar böyle bir tavır görmemiş Ömer, birden sâkinleşti.

Gerisi mâlum.

Hz. Ömer, adâletin timsâli...

Koca halife.

Senin evinde Müslüman oldu ey Saîd.

Ne mutlu, ne kutlu sana.

Ne mutlu sana, Resûlullah seninle beraber Hira üzerindeyken dağ sarsılmaya başladı da; Efendimiz (sallallahu aleyhi ve sellem), “Hira yerinde dur. Senin üzerindeki, ya sıddıktırlar veya şehittirler.” diye seslendi.

Ne mutlu sana ki, ömrünün son demlerinde huzur içinde Akik Vadisi’nden müjdelendiğin Cennet’e gittin.

Ne mutlu bize ki; önümüzde sizin gibi yıldızlar var.

Ne mutlu bize ki; sizi duyma, bilme ve duyurma şerefine erdik.

...

KOCA SULTAN

Koca Sultan...

Bütün ihtişamı ile, muhteşem misafirperverliği ile, müt-hiş sadâkati ve bütün içtenliği ile bizi karşılıyor.

Anadolu'dan Payitaht'a gelenleri ilk karşılayan O.

Anadolu'dan Payitaht'a geçenlerin ilk selam verdikleri O.

O, Koca Sultan.

Ebû Eyyûb el Ensârî...

Sen hep ilkleri yaşadın...

Tâ Hazrec'den kalktın geldin buralara...

Şeref verdin Sultânım!

Sen daha Hicret'ten önce gerçeği buldun.

Aldın hanımını yanına ve vardın O şerefliğin en şereflisinin, Kâinatın yüzü suyu hürmetine yaratıldığı Zat'ın (sallallahu aleyhi ve sellem) huzuruna.

Giydin hanımınla beraber şeref libâsını... Ensar'dan ilker arasında oldun...

Resûl-i Ekrem Medine'ye şeref verince herkes onu bağrına basmak, evinde misafir etmek istedi.

Sen de istedin herkes gibi...

Yandın, tutuştun.

O Şerefliğin En Şerefli'si'ni (sallallahu aleyhi ve sellem) evine almak istedin.

Ancak Hazret-i Peygamber kimseyi gücendirmek istemedi...

Seni de.

Saldı devesini...

“Nerede çökerse, oraya en yakın evde misafir olacaktı.”

Bir müddet gitti Peygamber'in bineği...

Sonra bir yere çöktü.

Tutuştı yüreğin... Yandı.

“Gitti!” dedin... O'nu (sallallahu aleyhi ve sellem) başkası aldı.

Öyle bir yandın, Öyle bir “Âh!” çektin ki...

Binek, çok kısa bir süre sonra kalktı ve devam etti yoluna.

Ve senin evine en yakın yere çöktü Peygamber Bineği.

Sen, Ebû Eyyûb, Sen artık “Mihmandâr-ı Nebî” oldun.

Tam yedi ay konuk oldu Hazret-i Nebî sana.

Sonra hiç ayrılmadın Hazret-i Peygamber'den..

Bedir, Uhud, Hendek, Hayber, Mekke ve Huneyn gibi bütün gazvelere katıldın.

Hem de hep en önlerde. Hiç geri kalmadan hep ileri...
Hep ufuktaydı gözlerin.

Hiç yalnız bırakmadın Resûl-ü Ekrem'i.

Savaşlarda hep yanında olduğun gibi. Geceleri de çadırının etrafında pervane oldun. "Aman O'na (sallallahu aleyhi ve sellem) bir zarar gelmesin... Ne gelirse bana gelsin!" diye.

İmam'dın sen Koca Eyyûb.

Medine bir dönem âsilerin eline geçip Halife Hz. Osman'ın namaz kıldırması engellenince, Hz. Ali'nin tavsiyesi üzerine bir müddet imamlık yaptın.

Peygamber'den sonra da bütün gazvelerde en ön saf-lardaydın.

İhtiyarlık döneminde, ömrünün son demlerinde bile her yıl bir savaşta bulunmaya gayret ettin.

Çünkü emir büyük yerdendi... Yüceler yücesinden. Varlığıyla tek olandan. O'ndan öncesi ve sonrası olmayan-dandı.

"Kendi elinizle kendinizi tehlikeye atmayınız." (Bakara 2/195) buyuruyordu Yüce Mevlâ (celle celâluh).

Sen bu âyette sözü edilen tehlikeyi "savaşa gitmeyip işiyle gücüyle meşgul olmak" şeklinde açıkladın hep.. ve öyle yaşadın.

Katıldığın seferlerin sonuncusu yine bir ilkti.

Müslümanların ilk İstanbul kuşatmasına ilerlemiş yaşına rağmen yine en önde koştun.

Surlara en yakın yere kadar sadece sen ilerledin.

Surlara en yakın yere kurdun otağını.

Surlara en yakın yerde tuttun bundan sonraki nöbetini.

Fatih'i, Akşemseddin'i surlara en yakın yerde bekledin.

Fatih'in ordusunu surlara en yakın yerde karşıladın.

Şimdi de Anadolu'dan İstanbul'a gelenleri surlara en yakın yerde yine sen karşılıyorsun Koca Eyyûb..

Bugün Adana'dan kalktım seni ziyarete geldim Koca Eyyûb.

Lâkin yine sen erken davrandın, surlara en yakın yerde açtın kollarını, beni bağrına bastın.

Mekânın Cennet, Saray'ın Resûl-u Erkem'in Saray'ının yanı olsun Ey Koca Ebû Eyyûb el-Ensârî.

...

SENİ CENNET'E MELEKLER UĞURLADI

Ey kutlu Sa'd bin Mu'âz...

Ey kahraman Sa'd.

Sen, Hendek Savaşı'nda kahramanlığı zirveye çıkarırken, şaşkın bir ok koluna isabet etmişti.

Ey şaşkın ok...

Ey bedbin ok...

Ey Müşrik yayından çıkan ok...

Ey saplandığı kolda kıymet bulan ok...

Kırılırdı kanadın, yayından fırlayamaz, havada uçmaz olsaydın ok...

Hz. Mu'âz seni vücudunda hissedince ellerini Arz ve Semâyı yaratan Yüce Rabb'ine açmış ve; "Ey Allah'ım! Eğer Kureyş, bundan sonra yine Senin Peygamberin ile savaşacaksa, beni yaşat! Benim için, Senin Resûlü'ne eziyet edip O'nu yurdundan çıkaran topluluk ile savaşmaktan daha

sevimli bir şey yoktur. Eğer onlarla aramızda harp sona ermişse, beni şehitlik makamına ulaştır!” diye duâ etmişti.

Ey kutlu Sahabî...

Ey kahraman Sa’d...

Şaşkın bir ok senin şehâdetine sebep oldu.

Arş ağladı, arz ağladı.

Gök ağladı, gök ehli ağladı.

Sen şehâdet şerbetini içince melekler na’şına yetişmek için yarıştılar .

70 bin melek koştu sana yetişmek, sana son vazifelerini yerine getirmek için.

Meleklerin koşuşturmalarından arş titredi.

Resûl-i Ekrem sana ve seni sevenlere müjde vermişti.

Cenazesi 70 bin meleğin katılımıyla şenlenen Sa’d.

Sen Medine’nin en zengin, en kültürlü ailesine mensup-tun.

Dünya, şöhret, lüks sana daha dünyadayken gülmüştü ey Sa’d...

Yiğit Sa’d, hasbî Sa’d, delikanlı Sa’d...

Hayatının baharında, mevsimin en güzelinde henüz 33 yaşında...

Herkesin peşinde koştuğu, şan, şöhret, nam, mal, mülk...

Ne varsa hepsini elinin tersiyle ittin bir kenara...

Aşık oldun Resûlullah’a... Kur’ân’a... Yüce Allah’a...

Hz. Mus’ab Medine’ye hicret etmiş, O akşam Es’ad b.

Zürâre'nin, Benî Zafer mahallesindeki evinde toplanan insanlara İslâm'ı tebliğ ediyordu.

Hız. Mus'ab, Medine güllerine Kur'ân okuyordu.

İşte o akşam duydun ilk kutlu sesi.

İşte o akşam gönlün gül, dilin bülbül, Medine gülistan oldu.

Sen Kutlu sahabî, sen mızrağını Kur'ân karşısında yere indirdin. Diz çöktün. Diz çöktükçe göklere yükseldin. İslâm nuru yüzünde parladı, gönlünde güller açtı.

Yakın bir zamana kadar kabile savaşları kahramanıydın ey Sa'd bin Mu'âz.

Şimdi İslâm kahramanı oldun.

Şimdi cihan kahramanı oldun.

Sadece Allah'a kul oldun, Sevgili Habibi'ne (sallallahu aleyhi ve sellem) gönül verdin, Kur'ân gibi bir mürşide sahip oldun.

Hiç vakit kaybetmedin Ey Sa'd bin Muâz...

Hemen koştu.

Sen gerçeği buldun... Kabilen de bulmalıydı...

Topladın hepsini bir meydana...

Cihan senin sesinle sarsıldı...

"Ey Benî Eşhel! Siz beni nasıl tanıyorsunuz?" deyince, onlar;

"Sen bizim efendimizsin. En üstün görüşlümüz, en temiz yaratılışlı olanımızsın." dediler.

Bu sözler üzerine Ey Sa'd.

"Bilin ki, ben Müslüman oldum. Siz, Allah'a ve O'nun

Resûlü'ne (sallallahu aleyhi ve sellem) iman edinceye kadar sizin erkekleriniz ve kadınlarınızla konuşmak bana haram olsun,” dedin...

Senin İslâm'a girdiğin gün, Medine'de meydana gelen hâdiseleri anlatan Hz. Mus'ab:

“Allah'a yemin ederim ki, o gün akşam olmadan önce Abdu'l-Eşhel Oğulları mahallesindeki erkek ve kadınların tamamı İslâm'a girdi. O gün, Abdu'l-Eşhel Oğulları mahallesi, halkı tamamen Müslümanlardan meydana gelen ilk mahalle olma şerefine nâil oldu.” diyecekti.

Evin ilk mekteplerden oldu Ey Sa'd bin Mu'âz.

Hz. Mus'ab artık senin misafirin...

Kur'ân senin evinde okundu...

Din senin evinden yayıldı.

Sen Sa'd bin Mu'az... Hak âşığı, Peygamber sevdâlısı...

Çok dayanamadın hasrete... Hemen çıktın yola...

Aldın yetmiş kutlu Müslüman yanına...

Bi'setin 12. senesi Hac mevsiminde vardın O şerefliilerin en şerefliisinin (sallallahu aleyhi ve sellem) yanına...

İkinci Akabe Biati'nda söz verdin Resûlullah'a (sallallahu aleyhi ve sellem)...

“Ey Allah'ın Elçisi!” dedin.. “Seni, ashabını ve Mekke Müslümanlarını koruyacağıma, himaye edeceğime ve bu uğurda canımı vereceğime söz veriyorum.”

Sen söz verdin Ey Sa'd bin Mu'âz.

Ve sözünü yerine getirdin.

Senin ve senin gibi fedâkâr sahabîlerin samimi ve içten daveti Efendimiz'i (sallallahu aleyhi ve sellem) Medine'ye çekti ey Sa'd.

Hicretten sonra hiç yanından ayrılmadın Resûlullah'ın (sallallahu aleyhi ve sellem).

Ebû Cehil, kara câhil, kör câhil, müşrik Ebû Cehil, Mekke'den müşrikler ordusunu Efendimiz'in (sallallahu aleyhi ve sellem) üzerine gönderince, Resûl-ü Ekrem, hazırlıklarının savaşa uygun olmadığından ve yanlarında ağır silâhlar bulunmadığı için, düşmanla savaşa girmek veya kervanı takip etmek arasında seçim yapmak için ashabının görüşüne müracaat etti.

Herkes sustu.

Bir muhacir sahabi konuştu, bir de sen.

Söz söyleme sırası sendeydi Ey Sa'd...

Söz senin ağzından güzel çıkacaktı...

"Ey Allah'ın Resûlü! dedin...

"Biz sana iman ettik, Senin getirdiğin Kur'ân'ı ve İslâm hakikatlerini tasdik ettik. Sana mutlak bir şekilde itaat etmek üzere biat ettik. İstedğin yere gidiniz. Bizden hiç kimse Sizden ayrılmayacaktır. Sana Kur'ân'ı indiren Allah'a yemin ederim ki, (Yemen'deki bir dağ olan) Berku'l-Gimâd'a kadar atını sür, Yâ Resûlallah! Bizden tek kişi dahi geride kalmayacaktır. Biz Hz. Mûsa'nın (aleyhisselâm) kavminin "Sen ve Rabb'in gidin ve (onlarla) savaşın. Biz burada oturacağız." (Mâide, 5/24) dediği gibi diyenlerden olmayacağız. Aksine biz, "Sen ve Rabb'in gidiniz; biz de sizinle birlikte savaşacağız." deriz. Canımız işte burada, istediğin canı al

Yâ Resûlallah! Malımız işte burada, istediğin kadarını al ve istediğin yere ver, Yâ Resûlallah!”

Sen Ey Sa’d Bin Mu’az, sen sana düşeni yaptın. Sen Resûlullah’ı (sallallahu aleyhi ve sellem) memnun ettin, Allah (celle celâluh) da seni memnun etti.

Bedir’de destanlaştın her sahabi gibi ey Sa’d.

Muhâcirlerin başında Hz. Ali, Ensâr’ın başında sen vardın.

Meleklerle beraber koştun. Meleklerle beraber vuruştun.

Melekler seni sevdi, sen melekleri sevdin Ey Kutlu Sahabî.

Sen uzun boylu, geniş omuzlu sahabi...

Hendek Savaşı’nın kahramanı...

Peygamber mihmandârı Sahabi...

Giydiğin zırh sana dar gelmişti...

Dünya sana dar gelmişti...

Ukbâ seni beklemişti.

Omuzlarının genişliği, boyunun uzunluğu giydiğin zırhı küçültmüştü..

Kolların açıkta kalmıştı Hendek Savaşı’nda.

Talihsiz ok...

Şaşkın ok...

Mecnûn ok...

Sa’d Bin Mu’âz kan kaybediyordu.

Sa’d Bin Mu’âz şehâdete koşuyordu.

Bir ara açtın ellerini semâya;

“Ey Allah’ım! Eğer Kureyş, bundan sonra yine Senin Peygamberin ile savaşırsa, beni yaşat! Benim için, Senin Resûlüne eziyet edip O’nu yurdundan çıkararak topluluk ile savaşmaktan daha sevimli bir şey yoktur. Eğer onlarla aramızda harp sona ermişse, beni şehitlik makamına ulaştır!”

Ve duânın sonunu...

“Allah’ım! Benî Kureyza’dan intikamımı alıncaya kadar bana hayat ver.” diye bitirdin.

Duân kabul oldu ey Sa’d.

Gökler sana açıldı.

Benî Kureyza... Sana bir ders vermek gerekiyordu.

Sen ihanet etmiştin.

Senin hakkında verilecek hüküm Sa’d Bin Mu’âz’ın mübarek ağzından çıkacaktı... Kader öyle yazılmıştı.

Daha vakit vardı.

Şehâdet şerbeti hazırды ama henüz içilmeyecekti.

Allah’ın sonsuz kudreti bir anda tecelli etti.

Senin Kur’ân dâvası yolunda yapacağın hizmetleri şefahtçi ederek yapmış olduğun halis duan kabul oldu ey Sa’d.

Kanama durdu ve yara da yavaş yavaş kapanmaya başladı.

Allah’ın elçisi (sallallahu aleyhi ve sellem)...

Habibullah (sallallahu aleyhi ve sellem)...

Koca kâinat senin hürmetine yaratıldı. Yâ Resûlallah (sallallahu aleyhi ve sellem)...

Mahzun Peygamber (sallallahu aleyhi ve sellem)... Kul Peygamber (sallallahu aleyhi ve sellem)...

Hendek Savaşı'nda müşrikleri hezimete uğrattıktan sonra evine çekilip zırhını çıkaracağı esnada yer gök titredi...

Bembeyaz kanatlarıyla arkadaşın Hz. Cebrâil geldi...

“Savaşı sona mı erdirdiniz? Allah'a yemin ederim ki melekler henüz silâhlarını ellerinden bırakmış değiller. Benî Kureyza'ya doğru yola çıkın ve onlarla savaşın!” dedi.

Melekler silahlarını bırakmamıştı.

Ashab nasıl bırakırdı.

Melekler göğe çekilmemişlerdi.

Ashab nasıl evine çekilirdi.

Benî Kureyza'yı kuşatma vakti gelmişti.

Teslim olmadılar.

Aftan nasiplenmediler.

Tam yirmibeş gün süren kuşatmanın ardından bu felakete düşmüş eski dostların, haklarındaki hükmü senin vermeni istediler Ey Sa'd bin Mu'âz...

Sen en güzel hükmü verdin...

Sen en doğrusunu yaptın...

Sen en güzelini yaptın...

Sözün yerine gelmişti...

Allah'ın (celle celâluh) verdiği mühlet dolmuştu.

Şartlar yerine gelmişti.

Hendek Savaşı'nda kolundan aldığı talihsiz yara tekrar sızlamaya başlamıştı.

Duân kabul olmuş. Vaktin gelmişti.

Kanamam artınca, seni Mescid-i Nebevî'de kurulan bir çadıra götürdüler.

Kutlu başını Kâinatın en kutlu kucağına dayadın. Resûlullah'ın (sallallahu aleyhi ve sellem) bacağına...

Kutlu başını kâinâtın en kutlu eli (sallallahu aleyhi ve sellem) sardı, okşadı.

“Ey Allah'ım! Muhakkak ki, Sa'd; Senin yolunda savaşmış, Senin Resûlü'nü tasdik etmiş ve bu uğurda hayatını geçirmiştir. Onun ruhunu, yanında makbul insanların ruhunu kabzettiğin gibi alıver!” diye dua buyurdu Resûlullah (sallallahu aleyhi ve sellem).

Resûlullah'ın, Nebiler Nebîsi'nin (sallallahu aleyhi ve sellem) duasını işittin Ey Sa'd.

Kapalı gözlerini açıp, yaralı ve hasta halinle doğrulmaya çalışarak, “es-Selâmü aleyke yâ Resûlallah! Ben, Senin Allah'ın Resûlü olduğuna şahitlik ediyorum.” dedin.

Müjde Ey Sa'd bin Muâz...

Kutlu olsun Ey Sa'd bin Muâz...

Resûlullah buyurdu: “Sizin sayınız kadar melek, Sa'd bin Mu'âz'ın vefatında hazır bulunmak için Yüce Allah'tan izin istedi.”

Selam sana Ey kutlu Sahabî...

Selam Sana ey şehit Sahabî...

O gece Resûlullah'a, (sallallahu aleyhi ve sellem) Hz. Cebrail geldi...

"Bu gece senin ümmetinden ölen kişinin ölümüyle bütün gök ehli müjdelendi." dedi.

Biz senden ayrılmanın ızırabıyla yanarken...

Gök ehli sana kavuşmanın bayramını yapıyordu.

Efendim (sallallahu aleyhi ve sellem) duyar duymaz koştu.

Efendim (sallallahu aleyhi ve sellem) duyar duymaz yandı... Arkadaşından burada ayrılmanın yanışıyla yandı.

Onu Cennete yolcu etmenin sevinciyle koştu.

Allah Resûlü (sallallahu aleyhi ve sellem), hızlı adımlarla giderken birden yavaşladı.

Gül bahçesinde gidercesine yavaşladı.

Güvercin yanından geçercesine yavaşladı.

Senin yanına geldiğinde her yer meleklerle doluydu.

Yer gök meleklerle doluydu.

Seni melekler karşılıyordu Ey Sa'd.

Seni melekler sarıyordu.

Cesur, gözü pek, kahraman Sa'd..

Bir keresinde Peygamberimiz (sallallahu aleyhi ve sellem) kendisi için "Acemlerin büyüklerine kalktığı gibi ayağa kalmayın!" diye buyurduğu halde, Sen bize, Efendimiz'e (sallallahu aleyhi ve sellem) nasıl saygılı olacağımızı hatırlatmış; "Efendimiz (sallallahu aleyhi ve sellem) gelirken ayağa kalkın, bize düşen ayağa kalkmaktır!" ferman etmişti.

Resûlullah, meleklerin de iştirakiyle namazını kıldırıktan sonra, cenazeyi taşıırken parmaklarının ucuna basıyordu.

Bütün gök ehli, bu cenazeyi teşyi' için indi ey Sa'd bin Mu'âz, Efendimiz yere basmak istemedi.

Seni yetmiş bin melek taşıdı Ey Sa'd.

Seni Cennette melekler karşıladı.

...

GÖK YÜZLÜ, GÖKÇEK YÜZLÜ GENÇ

“Merhaba size!

Allah size hayat ve selâmet versin!

Allah size rahmet etsin!

Allah sizleri korusun!

Allah sizlere iyilikler versin!

Allah sizleri sıhhat ve afiyetle barındırsın!

Allah size yardım etsin!

Allah sizin derecenizi yükseltsin!

Allah size hidâyet versin!

Allah size rızık versin!

Allah size muvaffakiyet ve başarı ihsan etsin!

Allah size selâmet versin!

Allah sizin amellerinizi kabul etsin!

Size Allah’a karşı takvâlı, muttaki olmanızı vasiyet ederim.

Ben size Allah tarafından sizin başınıza gönderilen apaçık bir korkutucu ve uyarıcıyım!

Dikkatli olun! Asla taşkınlık etmeyin, Allah'a karşı ve Allah'ın kullarına ve şehirlerine karşı baş kaldırmayın! Çünkü Allah Teâlâ Hazretleri, benim ve sizin için şöyle buyurdu: "O âhiret evi (son yurt)... Biz onu öyle kimselere veririz ki, onlar yeryüzünde ne bir kibir, ne de bir fesat istemezler ve o akıbet korunan muttakîlerindir!" (Hz. Muhammed)

Ey Mus'ab, sen muttakîlerdendin.

Sen korunanlardandın.

Hazreti Ali (radiyallahu anh) bir gün şöyle buyurdu:

Biz Peygamber (sallallahu aleyhi ve sellem) ile oturuyorduk. Üzerinde kürk parçalarıyla yamanmış bir hırkadan başka bir şey bulunmayan Mus'ab bin Umeyr karşıdan göründü. Bize doğru geliyordu. Peygamberimiz (sallallahu aleyhi ve sellem), onu görünce Mus'ab'ın Mekke'deki o eski debdebeli hâlini hatırlayarak ağladı ve sonra şöyle buyurdu:

"Biriniz sabahleyin başka, öğleden sonra başka güzel elbiseler giydiği, önüne bir yemek tabağının konulup diğerinin kaldırıldığı ve evlerinizi bu Kâbe'nin örtüldüğü gibi örtülerle döşediğiniz zaman hâliniz nasıl olur?"

Sahâbe dediler ki:

"Ey Allah'ın Resûlü! Tabîî ki o gün hâlimiz bu günkünden daha iyi olur. Çünkü o zaman geçim sıkıntımız olmaz ve kendimizi tamamen ibadete veririz."

Resûlullah (sallallahu aleyhi ve sellem) şöyle buyurdu:

“Tam aksine; siz bugün o günkünden daha iyisiniz.”²

Ey Mus’ab.

Bugün senin cenazeni örtecek kefen bulamadık.

Sen bugün o günkünden daha iyisin...

Sen bu gün o günkünden daha paksın...

Sen bu gün o günkünden daha sevimlisin.

Gül yüzlü, fidan boylu Mus’ab...

Resûlullah Efendimiz senin için; “Mekke’de Mus’ab’dan daha zarîf, daha nârin, daha güzel kimse yoktur. Saçları kıvrım kıvrımdır.” buyurmuşlardı.

Çok zengindin... rahattın... ama mutsuzdun.

Hep bir boşluk hissederdin gönlünde.

Senin aradığın, şan, şöhret, debdebe değildi.

Akl-ı selîm sahibiydin.

Sen daha Müslüman olmadan önce putları sevmezdin.

Putların bir fayda ya da zarar veremeyeceğini bilir, onlara tapılmasından nefret ederdin.

Sen annenin gözbebeği, gül bahçesinin şeydâ bülbülüydün.

Sen Mus’ab’dın...

Ahabın en güzel konuşanıydın.

Dolaştığın yerler burcu burcu kokardı.

Cahiliye döneminde bile gözlerinin içine günah girmedi senin.

² Tirmizî.

Haramın Mekke sokaklarında kol gezdiği bir dönemde sen harama hiç bulaşmadın.

Sen irade insanıydın.

Düşüncelerin dupduru ve pürüzsüz...

Şöhret, makam–mansıb arzusu, ikbal hırsı ve istikbal endişesinden uzak yiğit...

Gök yüzlü, gökçek yüzlü yiğit...

İslâm'ı seçtiğinde daha onyediyi yaşıyordun.

İbn-i Ebi'l-Erkam'ın evinde yanan ışık çekmişti seni.

Çaldın kapıyı girdin içeri...

“Ey Muhammed! Ve buradakiler! Şahit olun. Allah bir-
dir ve Sen (Muhammed (sallallahu aleyhi ve sellem), O'nun (celle
celâluh) elçisisin.”

Ya Mus'ab! Dünyanın bütün güzelliklerini ittin elinin
tersiyle.

Gerçek güzelliğe koştun.

Sonsuz güzelliğe kucak açtın.

Kimseden çekinmezdin.

Kimseden korkmazdın.

Lakin annen anlamadı seni.

Bilemedi, göremedi gerçek güzelliği.

Kızdı, bağırды, kükredi.

Hapsetti seni dört duvar arasına.

Senin gönlün özgür oldu.

Kalbin huzur buldu.

Dayanamadın artık sıkıntıya...
Resûlullah müsaade etmişti.
Varını yoğunu bıraktın, çıktın Habeşistan yoluna.
Çok durmadın orada, duramadın.
Resûlullah aşkı çekti seni Mekke'ye.
Geldin tekrar kutlu beldeye.
Kutlu belde.
Gül belde.
Gülistan belde.
Henüz hazır değildi seni karşılamaya...
Seni bağrına basmaya.

Medine İslâm'la şereflenmişti...
Medine'de Müslüman çadırı kurulmuştu.
Medine'ye gün doğmuştu.
Medine'ye nur doğmuştu.

Birinci Akabe Bi'atında Müslüman olan Medineliler Resûlullah'a: "Yâ Resûlallah! İçimizde, İslâmiyet açıklandı ve yayılmaya başladı. Halkı Allah'ın Kitâbı'na da'vet edecek, Kur'ân-ı Kerîm'i okuyacak, İslâm Dîni'ni anlatacak, İslâm'ın sünnet ve emirlerini aramızda ikâme edecek, yerleş-tirecek, namazlarımızda bize imâmlık yapacak bir kimse gönder" diye mektup yazdılar.

Müjde ey Mus'ab görev sana verildi.
Müjde ey Mus'ab emir Resûlullah'tan idi.

Medine’de, Es’ad bin Zûrâre’nin evinde Kur’ân-ı Kerîm öğretiyor, dini anlatıyordun.

Sen ilk muallimdin.

Sen kutlu muallimdin.

Sen kutsî üstaddın.

Hilm sahibiydin, tatlı dilliydin.

Önce Evs kabîlesinin reîslerinden Üseyd Bin Hudayr’ı,

Sonra, cesur lider Sa’d bin Mu’âz’ı iknâ ettin.

Oysa o seni öldürmeye gelmişti.

Sen de ona, “Hele bir dinle ey Sa’d! Eğer kabul etmezsen başım sana fedâ olsun!” demiştin.

Kur’ân-ı Kerîm okunurken Sa’d’ın yüzü birden bire değişti. Orada Müslüman oldu.

Hemen kavminin yanına koştu:

– Ey kavmim beni nasıl biliyorsunuz?

Sen bizim büyüğümüz ve üstünümüzsün.

– Öyle ise Allah’a ve Resûlü’ne îmân etmelisiniz. Îmân etmedikçe sizin erkek ve kadınlarınızla konuşmak bana harâm olsun.”

Bunun üzerine kavmi hep birden İslâmiyet’i kabûl etti. O gün Sa’d Bin Muâz’ın kabîlesinden îmân etmedik kimse kalmadı.

İmam Mus’ab...

Muallim Mus’ab...

Sen Medine’de Resûlullah’ın izniyle ilk Cuma Namazı’nı kıldırдың, ilk hutbeyi okudun.

Peygamber Sancaktarı Mus'ab.

İslâm Sancaktarı...

Bedir'de de Uhud'da da sancağı sen taşıdın,

Sen sahabîler arasında Efendimiz'e en çok benzeyen-
din.

Sen Efendimiz'e hep yakındın.

Sen Efendimiz'in hep yakınındaydın.

Savaşlarda O'nun (sallallahu aleyhi ve sellem) önünde yürür,
sancağını taşırdın.

Müşrik ordusundan İbn Kamia Efendimiz'e (sallallahu aleyhi
ve sellem) saldırmak istedi.

Müşrik ordusundan İbn Kamia haddi aştı.

Sahabe arasında Efendimiz'e en çok benzeyen sendin.

Attın kendini İbn Kamia'nın kılıcının önüne.

Önce bir kolun, sonra diğeri...

Resûlullah'ın Sancağı yere düşmezdi.

Resûlullah'ın Sancağı yere düşmemeliydi.

Boynunla sardın sancağı.

Omzunla tuttun.

Sonra bir mızrak gövdene isabet etti.

Gökler seni davet etti.

Sen hayatın boyunca Resûlullah'ı koruyacağına söz
vermiştin.

Sen hayatını Resûlullah'a vakfetmiştin.

Şimdi ellerin kolların budanmıştı...

Bir şey yapamıyordun.

Kımıldayamıyordun.

Ya Resûlullah'a bir şey olursa...

O'nun (sallallahu aleyhi ve sellem) için verecek bir başın kalmıştı.

Onu da bu yolda vermeliydin.

Seni yüzün kumlara gömülü buldular...

Görürsen dayanamazdın...

Görürsen kahrolurdun...

Melekler yerini almak için yarıştı.

Bir melek geldi, aldı sancağı yere düşmeden, kaldırdı göklere, dedi, "Durmayın Allah aşkına!"

Sen melekleşirken, âdeta melekler Mus'ab oluyordu.

Ashab senin şehit olduğunu bilmiyordu...

Resûlullah senin şehit olduğunu bilmiyordu...

Bir ara seslendi Nebiler Sultanı; "İleri ey Mus'ab, ileri!"

Sancağı tutan melek döndü ve; "Ben Mus'ab değilim Ey Nebi!" dedi...

Resûlullah, mahzun, Resûlullah, üzgün... "Ya Ali!" dedi. "Al sancağı..."

Melek görevini yapmıştı...

Sancak yere düşmemiş, sahibine ulaşmıştı...

Sen şehit oldun ey sahabi!

Sen mesut oldun...

Resûlullah seni yerde yatar görünce;

“Mü’minlerden öyle yiğitler vardır ki, onlar Allah’a verdikleri sözde sadâkat gösterdiler. Onlardan bâzıları şehit oluncaya kadar çarpışacağına dâir yaptığı adağını yerine getirdi. Kimisi de şehit olmayı bekliyor. Onlar verdikleri sözü aslâ değiştirmediler.” meâlindeki âyet-i kerîmeyi okudu.

Ey Mus’ab, Sen şehittin artık.

Mekke’nin en zenginiyken, bedenini örtecek kefen bulunamıyordu.

Mekke’nin en zenginiyken sarığın kefenin oldu.

Resûlullah buyurdu:

“Bunları ziyâret ediniz. Kendilerine selâm veriniz. Allah Teâlâ’ya yemîn ederim ki, kim bunlara bu dünyâda selâm verirse, kıyâmette bu aziz şehîdler kendilerine mukâbil selâm vereceklerdir.”

Selam sana şehit sahabi...

Selam sana kutlu sahabi...

Selam sana ey Mus’ab bin Umeyr...

...

ALLAH KILIÇLARINDAN BİR KILIÇ

Hız. Peygamber senin için “Ne güzel kul!” buyurmuştu.
Ve “Allah Kılıçlarından bir kılıç”...

Seyfullah!...

Allah’ın kılıcı...

Kahraman sahabi...

Halid bin Velid.

Henüz çocuktun, ata binmeyi öğrendiğinde...

Kılıç kullanıp, mızrak attığında...

Mert, cesur, gözü pek bir delikanlıydın.

Uhud’da çıktın ortaya...

Savaşın kaderini değiştirecek bir hamle yaptın.

Müslümanlar ciddi zâiyat vermişti.

Hendek’te zorladın ashabı.

Karşılarında güçlü bir kumandandın.

Ama yanlış saftaydın.

Yerin Cehennem saflarında bir kumandan değil, cennet yamaçlarında bir nefer olmalıydı.

Sen keskin kılıçlı, mert bir kumandandın.

Resûlullah'ın (sallallahu aleyhi ve sellem) sağ kolu olmalıydın...

Allah'ın kılıcı, Resûlullah'ın (sallallahu aleyhi ve sellem) askeri.

Hudeybiye...

Büyük barış.

Hudeybiye...

Dönüm noktası.

Senin için de bir başlangıçtı Hudeybiye...

Resûlullah (sallallahu aleyhi ve sellem), Hudeybiye'ye geldiği zaman, sen de müşrik süvarilerinin başında yola çıkmıştın.

Usfân'da Resûlullah'a (sallallahu aleyhi ve sellem) ve ashabına yaklaşip görünmüştün ve baskın yapmayı düşünmüştün de, Efendimiz (sallallahu aleyhi ve sellem) hiçbir şey yokmuş gibi kendinden emin bir şekilde Rabb'ine sığınarak öğle namazını edâ etmişti.

Ne elin ne de kolun kımıldayamamıştı baskın için.

Sadece bakmıştın.

Ne de güzel, ne de emin duruyorlardı karşında.

“Bu zât her halde Allah tarafından korunuyordur!” diye geçirmiştin içinden ve aklında bin bir tereddütle Mekke'ye dönmüştün.

Allah, senin hayırlı olmanı dilemişti.

Kalbine İslâm sevgisini koymuştu.

Artık seni kimse durduramazdı.

Gitmeliydin ve O'na (sallallahu aleyhi ve sellem) tâbi olmalıydın.

Mekke seni tatmin etmiyordu.

Kureyş senin ruhunu doldurmuyordu.

Kabına sığmıyordun.

İçindeki boşluğu dolduracak bir yer arıyordun.

Sığınacak bir liman, yol gösterecek bir rehber.

Bu gidiş nereyeydi ey Hâlid!

Senin yolun Medine'ye...

Senin gönlün Resûlullah'a.

Senin dilin Kelime-i Şehâdete susamıştı...

Bir gün kendi kendine sordun?

“Bu gidiş nereye? Herakliyus'a mı? Yoksa dinimden çıkıp Hıristiyan ya da Yahudi mi olsam? O zaman İranlılara boyun eğmiş olurum, daha kötü! Üstüme bir ayıp daha eklemiş olurum böylece!”

Sen bu düşünceler içindeyken kardeşin Velid'den bir mektup aldın.

Seni doğru yola çağırıyordu.

Seni Hak yolda görmek istiyordu.

Aradığın cevapları veriyordu bir bir.

“Bismillahirrahmanirrahim...” diye başlıyordu mektubu.

“Rahman ve rahim olan Allah’ın adıyla.

Sen niçin İslâm’dan uzaksın? Hayret doğrusu! Senin gibi akıllı biri İslâm’ın nimetini niçin anlayamıyor? Resûlullah bana, “Halid nerede?” diye seni sordu. “Allah onu gönderecektir!” diye cevap verdim. O zaman Resûlullah (sallallahu aleyhi ve sellem) şöyle dedi: “Onun gibi bir kahramanın İslâm’ı bilmemesi ne garib. Keşke o, çabasını ve cengâverliğini Müslümanlarla yan yana müşriklere karşı gösterseydi ne iyi olurdu! Biz de onu başkalarına tercih ederdik.” Anla artık kaçırдыңın fırsatları kardeşim.”

Seni en kutlu gönül, başkalarına tercih etmişti ey Hâlid!

Sen seçilmiştin...

Sen kahramandın...

Sen Allah’ın kılıcı...

Sen ne güzel kuldun...

Osman bin Talha, Amr bin el-Âs ve Hâlid bin Velid...

Üç yiğit vardınız Medine kapısına.

Üç yiğit vardınız Resûlullah’ın (sallallahu aleyhi ve sellem) huzuruna.

Koşar adımlarla girdin huzura.

Dilinde şehâdet, gönlünde huzur vardı.

“Yâ Resûlallah!” dedin... “Sana karşı yapılan savaşlarda haktan uzaktım... Çok günah işledim. Allah’a dua et ki, beni bağışlasın!”

İslâm kendinden önceki günahları siler ya Hâlid.

İslâm temizdir ve temiz eder her kulu.

Hayatın at sırtında savaşlarda geçti.

Mu'te...

Sahabenin destan yazdığı savaş...

Mu'te...

Üç bin erin yüz bin kâfire karşı geldiği savaş.

Ordu Mu'te için hazırlanmıştı.

İslâm askeri Mu'te'ye hareket edecekken Efendimiz (sallallahu aleyhi ve sellem) seslendi:

“Cihada çıkacak olan şu insanlara Hz. Zeyd bin Hârise'yi kumandan tayin ettim. Eğer o şehid olursa yerine Ca'fer bin Ebî Talib geçsin. O da şehit olursa, yerine Abdullah bin Revâha geçsin. Eğer o da şehid olursa, aranızdan münasip gördüğünüz birini seçip, ona tâbi olursunuz.”

Sen Mu'te'ye bir nefer olarak katıldın, kumandan olarak döndün ey Hâlid!

Efendimiz (sallallahu aleyhi ve sellem) Medine'de Mescid-i Nebvî'de gözünü ufka dikmiş savaşı dakika dakika ashabına anlatıyordu.

Sanki oradaymışçasına anlatıyordu...

Zeyd bin Hârise ve Ca'fer bin Ebî Talib şehid olmuştu. Sancağı Abdullah bin Revâha devralmış aslanlar gibi savaşıyordu.

Bir ara Efendimiz'in (sallallahu aleyhi ve sellem) dudaklarından şu kelimeler döküldü:

“Ve Abdullah bin Revâha şehid oldu.”

Sonra sustu...

Nefesler tutuldu...

Efendimiz ufka bakarak sözlerine şöyle devam etti:

“Sonra sancağı Allah’ın kılıçlarından bir kılıç devraldı. Allah’ım o senin kılıcın, ona yardım et.”

O kılıç sendin ey Hâlid!

Sen Allah’ın kılıcı...

Sen Seyfullah’tın...

Savaş bittiğinde elinde tam dokuz kılıç kırılmıştı.

Savaş bittiğinde Müslüman ordusu galip durumundaydı.

Sen bir gün hasta yatağında yatarken ölümü hissetmiştin de, yanı başında bekleyenlerden kılıcını isteyerek onu okşamış ve: Nice kılıçlar elimde parçalandı. İşte benim ölümümü görecek olan son kılıcımdır. Beni en çok üzecek olan, hayatı hep savaş meydanlarında geçip, yatak yüzü görmemiş olan bu Hâlid’in yatakta ölmesidir...” demiştin.

Sonra hayıflanmaya devam etmiştin:

Ah Hâlid, Şehid olamayan Hâlid! Harp, benim etimi çiğneyemedi. Şehitlik mertebesi hariç elde etmediğim makam kalmadı. Vücudumda bir karış yer yoktur ki, ya bir kılıç yarası, ya ok yarası ya da bir mızrak yarası almamış olsun.

Ömrü, İslâm Dini’ni yaymak için savaşlarda at koşturan kimsenin ölümü böyle yatak üzerinde mi olacak? Ölümü

her zaman, harp meydanlarında, atımın üzerinde, düşmana Allah için kılıç sallarken şehid olarak beklerdim.”

Sonra bir an durdun...

Herkes durdu...

Zaman durdu ve senin ağzından çıkacak kelimeleri bekledi tekrar hareket etmek için.

Gözlerin buğulandı ya Hâlid!

Aklına Yermûk gelmişti...

“Ah Yermûk!” dedin inleyerek.

“Ah Yermûk! İnsan kanlarının vadide sel gibi aktığı Yermuk! Şiddetli bir kırağının olduğu gece, gökten boşanan yağmura karşı, kalkanımın altında gecelediğimi unutamıyorum. O gece muhacirlerle kurulu akıncı birliğimle baskın yapmak için sabahı zor etmiştik.

Ah Yermûk! Üç bin yiğitle, yüz bin kâfire karşı kazandığımız Mute’yi bile unutturdun!

Ey yakınlarım! Cihada sarılın!

Bu topraklar ancak cihad etmekle korunabilir. Yermûk, Rumlarla yaptığımız ilk büyük savaştır. Bundan sonra, daha nice savaşlar birbirini takip edecektir. Sakın gaflete düşmeyin!

Şimdi kendimi at kişnemeleri arasında, Allah Allah nidalarıyla insanlara dar gelen Yermûk Vadisi’nde hissediyorum. Vallahi Rabb’imden beni her gazada diriltmesini ve o savaşın hakkını vermeyi isterim.”

Durdun.

Herkes durdu.

Kaldırdın kaşlarını ufka baktın...

Hani hatırlar mısın, senin Mute'de kahraman kesildiğin, Allah'ın kılıçlarından bir kılıç olduğun gün, Medine'de Mescid-i Nebevî'de Efendimiz (sallallahu aleyhi ve sellem) de gözlerini ufka dikmiş ve savaş meydanında olanları yüzlerce kilometre uzakta olduğu halde bir bir anlatmıştı ve şu cümleleri kullanmıştı;

“Ve Abdullah bin Revâha şehid oldu...”

“Sonra sancağı Allah'ın kılıçlarından bir kılıç devraldı. Allah'ım o senin kılıcın ona yardım et.”

O kılıç sendin ey Hâlid!

Sen Allah'ın kılıcı...

Sen Seyfullah'tın...

Ömür kaleminde mürekkep tükenmişti...

Dünya bir yiğidini daha yolcu etmenin ızdırabını,

Cennet ise bir kahramanı karşılamının sevincini yaşıyordu.

“Vasiyetimi bildiriyorum, beni ayağa kaldırın!” deyince yakınındakiler bir çınarı kaldırıyor gibi kaldırdılar seni.

Kahraman Hâlid!

Sen yıkılmaz bir çınardın.

“Beni bırakın!” dedin.

“Bırakın beni, şimdiye kadar taşıdığım kılıcım, artık beni taşısın! Bundan sonra ölümü, savaşmışım gibi ayakta karşılayacağım. Öldüğüm zaman atımı, savaşta tehlikelere

dalabilen bir yiğide veriniz! Atım ve kılıcımdan başka bir şeye sahip olmadan öleceğim!

Ey koca Hâlid!

Ey Kahraman Hâlid!

Ey Kumandan Hâlid!

Ey Allah'ın Kılıcı!

Ey Resûlullah'ın askeri!

Ben ağlamayayım da kimler ağlasın...

Biz ağlamayalım da kimler ağlasın...

Bir kılıcı ve atından başka dünya malı adına hiçbir şeyi olmayan Halid!

Ben sevinmeyeyim de kimler sevinsin...

Biz gülmeyelim de kimler gülsün...

Cennette tüm neferlerin selam durarak karşıladıkları Hâlid!

Cennette Resûlullah'ın (sallallahu aleyhi ve sellem) kucak açarak karşıladığı Hâlid!

Sen büyük kahramansın.

“Mezarımı, bu kılıçla kazın!” buyurdun.

Kahramanlar kılıç şakırtısından zevk alır.

Kahramanlar kahramanca ölür.

Kahramanlar ayakta ölür.

...